

Landsstyret vedtar plan for offensiv satsing

Prosjekt -97 for eit større RV

Flere RVerer på Stortinget

Landsstyret vedtok i januar den ambisiøse planen Prosjekt -97. Den skal føre opp mot stortingsvalget i 1997, men har også lagt opp til verving, antifasistisk kamp, kvinnekamp, faglig kamp osv.

Sjå side 4

Nei til 4. Internasjonale

Forslaget om å mjuke opp RVs forhold til den politiske retninga som den 4. Internasjonale står som eksponent for, falt med et knepet flertall i landsstyret. Landsstyret var ellers enig om mesteparten av retningslinjene for RVs internasjonale arbeid.

Sjå side 4

Mot Rattsø-utvalget

Landsstyremøtet vedtok ellers en skarp avstandtaking fra Rattsø-utvalgets forslag om kommunens økonomiske forhold, og gikk mot splittelser i dette nye forsøket på å skjære ned offentlige ytelser.

Sjå side 5

Konferansen 16.-18. februar på Stortinget

Skjervengenen kommer

Men det kommer viktigere personer enn han. Stortingsrepresentanten vår skal innlede om vår rolle og hva parlamentarisk arbeid er, Torstein Dahle skal innlede mot Skjervengens forslag om å kutte i offentlig sektor og for privatisering, Nærstad om kommunalt budsjettarbeid, Jorunn Gulbrandsen om 6-årsreformen, Espen Måthisen om møkkagraving, og mange flere innledere og emner.

Valg av Stortinget som møteplass er ikke tilfeldig. RV har vært representert på tinget i to år og synliggjort mer av vårt parlamentariske arbeid. Det må likevel gjøres mye arbeid for å bedre samarbeidet mellom stortingsgruppa og RVerer i kommunestyre og fylkesting. Stortingsgruppa skal gjennom konferansen presentere seg og vise fram arbeidsplassen sin samt få muligheten til å treffe alle de andre RVerne som driver lokalt parlamentarisk arbeid.

Konferansen er et viktig ledd i å knytte sammen virksomheten som RVerer ut over hele landet driver, for å arbeide mer kollektivt og bli en mer samlende kraft utad.

Konferansen er både tenkt som et skoleringsopplegg og et uformelt organ der folkevalgte RVerer kan treffes og diskutere uformelt.

Skjervengenen kommer, til en svært RV-vennlig pris, og innleder om kommunenedskjæringenes velsignelser.

Foto: Klassekampen

Hjertlig velkommen!

Mer om programmet, se side 8

Utgård, Ullmann, Jensen, Steinholt, Berg og Jørstad diskuterer

Sosialdemokratiet

Se side 6,7 og 10

Bergen RV i siget

Se side 3

Partisekretær Finn Olav Rolijordet:

Bygg RV som ett parti

Portrettet side 9

Nord-Korea — en reisebeskrivelse.

Berit Jagmann har vært på besøk i et land med få venner.

Her sammen med Olaf Svorstøl foran triumfbuen over frigjøringskrigen fra Japan bygget i forbindelse med Kim Il Sung's 70-årsdag.

Foto: Berit Jagmann

Baksida

OPPRØR

Offensivt og målretta

Landsstyret har nå vedtatt det ambisiøse tiltaket Prosjekt -97. Dette vedtaket representerer en bevisst og offensiv satsing. Oppgaven blir nå å følge opp disse vedtaka organisatorisk. Det hviler et særlig ansvar på det sentrale apparatet for å få dette til.

Vedtaket setter også forholdet mellom det sentrale RV og de lokale laga i sentrum.

Det er bare å ønske lykke til.

RVs sjel?

RVs viktigste kjennetegn gjennom alle år har vært kamp mot klassesamarbeid. I de fleste sammenhenger har det betydd klar tale om hva slags parti Ap er i norsk sammenheng, og den ideologi og praksis som sosialdemokratiet har utøvd. Denne holdninga har uten tvil vært RVs viktigste politiske ressurs i valgkampene, og i kommunestyrene og i Stortinget.

Det er derfor forståelig at utspill under siste valgkamp i Oslo som reiste tvil om RV fortsatt sto på denne linja, skapte så stor intern strid. Det er i dette perspektivet en må se debatten i Opprør om strategi og taktikk i forhold til sosialdemokratiet. RV diskuterer her om det skarpe skillet overfor sosialdemokratiet skal opprettholdes. Egentlig diskuterer medlemmene RVs politiske sjel.

For et revolusjonært parti med et omfattende prinsipp- og arbeidsprogram — og særlig for et marxistisk parti som er «inspirert av den visjonen Karl Marx kalte for kommunismen» — kan det neppe være tvil om at det bare er en fullstendig avstandtaking til sosialdemokratiets ideologi som er akseptabel.

Det er derfor et viktig spørsmål om RV — i den konkrete dagskampen — kan klare å oppføre seg som et slagkraftig parti med prinsipielle uenigheter om sosialdemokratiet og dermed om RVs nåværende prinsippprogram.

Redaksjonen avslutta 23. januar 1996

Borgerplaner og RV-planer

Jørn Magdahl.

Privatiseringsoffensiv

På årskongressen til NHO var temaet denne gangen konkurranseretting og privatisering i kommunal sektor. Jeg hadde den noe tvilsomme fornøyelsen av å være til stede i fiendens leir, da strategien skulle begrunnes.

Jeg fulgte en sesjon hvor Peter Brixtofte var hovedinnleder. Han er både nestleder i det danske Venstre, og ordfører i Farum kommune. Farum er blitt et slags fyrtårn i «næringslivet»s planer for kommunesektoren. Brixtofte mente det meste utenom ordensmakta og kongehuset kunne privatiseres, men vurderte ikke på ett eneste punkt sosiale konsekvenser av sin egen medisn. Pål Atle Skjervengen, som har sagt seg villig til å innlede om privatisering på RVs folkevalgtkonferanse, kunne smile og sukke lykkelig over

sin konvertering til Venstre. Mens tidligere prisdirektør Egil Bakke som verserte i konferanseprogrammet som en provokatør for den rene markedsliberalismen, oppsummerte at han ikke lenger har

noen provoserende kraft, men tvert om er blitt «main stream». Selve slangen i fortellingen til Bakke og Brixtofte er gratisprinsippet, eller det Marx kalte bruksverdiproduksjonen. Det viktigste av alt er riktig prising av varer og tjenester. Vi hørte ingenting om at egenandeler på sjukdom, alder og funksjonshemming allerede utgjør ca 10 milliarder kr. årlig her i landet, dvs mer enn det staten tar inn på toppskatten på høye inntekter — og nær halvparten av statens skatteinntekter på petroleumssektoren.

Dårligere jobbsikkerhet

Lars Ahlvarsson, som har bakgrunn i ledelsen av det svenske bygningsarbeiderforbundet, kunne med sosialdemokratisk tilfredshet konstatere at jobbtrykgheten i deler av oftefnlig sektor, f. eks. for dem

som gjør reint, nå er blitt svakere enn i privat sektor. Samtidig formulerte han et hierarki av virkemidler for «konkurranseretting og effektivisering». Han mente det ikke alltid er mulig å begynne på øverste nivå — med rein privatisering — så lenge det finnes gjenstridige fagforeninger.

Rattso

Blant innledeerne var også den nå så berømte professor Rattso. Han snakka om små kommuner med for store administrasjonsutgifter, verdens dyreste grunnskole og for dårlig effektivitet på teknisk sektor, som hovedutfordringene for kommunene framover. Noe av redskapet ligger i hans egen innstilling om omfordeling innåfor kommunesektoren.

Utredninga, som er et bestillingsverk fra Gunnar Berge, bygger som kjent på prinsippet om «By og land — mann mot mann». Den legger opp til økonomisk tvangssammenlutning av kommuner, dårligere tjenestetilbud i små utkantkommuner og mer fraflytting. Fjerning av øremerka tilbud, som f. eks. driftstilskuddet til barnehagene vil også bidra til å skjerpe kampen om smulene fra de rikes bord. I Oslo som også vil «få» mindre, vil et Høyre/Fr.P. flertall få ytterligere påskudd til å la det gå ut over østkantbefolkninga.

RVs alternativ er å ta penge fra statlig og privat rikdom. Dette er det viktige og prinsipielle, men ingen skal tru at hverken privatiserings- eller rattsoebatten blir lett for representantene i alle de kommunene som har tomme kas-

ser, og hvor Høyre og Arbeiderpartiet nå kan markedsføre at de har ei løsning. Her trengs ikke bare strategi, men også taktikk ... Stortingsproposisjonen som er bygd på Rattso-utvalgets innstilling er planlagt i mai — og det er også en proposisjon om kommunestrukturen.

RV-planer

RV er et parti som har sin styrke i lokale representanter med stor sjølstendighet, høy politisk profil og tillit blant folk. Dette er et parti hvor det ikke er lett å lage og iverksette felles planer. Ikke desto mindre er det hva landsstyret nå forsøker. I disse planene har vi formulert to overordna målsettinger for 1996:

1. Sy sammen og styrke RV som et rikspolitisk alternativ, slik at det blir mulig å beholde representasjonen på Stortinget — og gå fram over hele landet ved stortingsvalget.

2. Styrke samarbeidet med Rød Ungdom og støtte ungdomsorganisasjonens arbeid blant radikal ungdom, for å sikre et slagkraftig revolusjonært alternativ i Norge også i framtida.

Skal vi greie målsetninga om ungdomssatsing trur vi det må mye av en mentalitetsendring til i partiet. Skal vi gjøre et godt stortingsvalg betinger det at vi får til alle de andre fornuftige sakene: Medlemsverving, sammensyning av det parlamentariske RV, høy profil over hele landet osv. Vi trenger en diskusjon om disse to måla i hele RV.

Jørn Magdahl, leder

OPPRØR

Frist for innsending av stoff til Opprør første halvår 1996:

nr. 2/9613. februar
nr. 3/9613. mars
nr. 4/9617. april
nr. 5/965. juni

Opprør beklager

I forrige nummer gjenga jeg kvinneutvalgets og faglig utvalgs planer for neste år, slik de var utforma med tanke på den interne budsjettbehandlingen i RV. Med denne gjengivelsen ble kvinneutvalget framstilt på en svært uheldig måte.

Kvinneutvalget ville ikke blitt presentert på denne måten gjennom det interne budsjettskrivet, hadde det ikke vært for konflikten med meg om å overta redaksjonen av et

nummer av Opprør. Jeg benyttet sjansen til å vise at kvinneutvalget ikke klarer å gjøre sitt eget arbeid, og i stedet vil gjøre andres arbeid.

Budsjettskrivet er ikke dekkende for kvinneutvalgets arbeid. Gjengivelsen av deres skriv fungerte som en uthenging av kvinneutvalget, noe som jeg i ettertid beklager at jeg gjorde.

Ove Bengt Berg, redaktør.

Redaksjonelt

Redaksjonsmedlem Rune Soma har mange oppgaver i RV. Han har nå valgt å prioritere andre oppgaver i RV, og har derfor trukket seg som medlem av redaksjonen i Opprør.

Rune har vært medlem av redaksjonen i Opprør i flere år. I løpet av denne tida har han kommet med mange konstruktive forslag og kommentarer. Opprør takker for innsatsen.

Opprør revet bort

Å redigere en svært etterspurt avis, er vel mange redaktørens drøm.

Opplaget av Opprør nr 10/95 ble noe høyere enn planlagt. Likevel ble en bunke på 800 eksemplarer av fjorårets siste nummer revet bort fra RV-kontoret. Fra den ene dagen til den andre var hele tabellen borte.

LO-leder Hågensen er utafør enhver mistanke. W. Thygesen har tatt saka.

OPPRØR

Medlemsavis for Rød Valgallianse

Ansvarleg redaktør:
Ove Bengt Berg

Ikkje signerte artiklar er skrivne av redaktøren.

Bladbunad/ombrekk: Ove Bengt Berg

Redaksjon:

Sissel Henriksen, Maj Lindholt, Harald A. Selvær og Kari Øverby.

Adressa til Opprør:

Osterhaus gate 27, 0183 Oslo.

Telefon: 22 98 90 58, telefaks: 22 98 90 55

Stor aktivitet og mange planer

Aktivisthus i Bergen

Bergen RV har nå skaffa seg nye kontorer i sentrum av byen, like ved Torgallmenningen, melder en fornøyd leder i Bergen RV, Aslak Sira Myhre.

En hel etasje har de leid seg ut året 1997, til en kvadratmeterpris på 650 kroner pr år. Hele etasjen er delt med SOS Rasisme og Natur og Ungdom,

Aslak Sira Myhre, leder i Bergen RV.

mens det på RVs del også skal leies ut til RU, AKP og SNV. I huset skal det være hustrykkeri, kopimaskin, datautstyr og selvfølgelig Internett-forbindelse.

— Vi håper på et åpent og fritt fellesskap i aktivisthuset, forteller en optimistisk leder.

Politiske resultater

— I Bergen har vi begynt å utvikle et samarbeid mellom ulike fronter og bystyregruppa. Vi trekker frontene inn i bystyret, og gjør dermed RV til et redskap for folkelige bevegelser, sier Myhre. På den måten kommer RV bort fra sandpårstrøerrollen, og kommer over i en aktiv rolle der vi fremmer egne saker.

— Eksempler, takk!

— Vi har flere: Vi fikk omgjort et forslag i en bydel i Bergen om å ikke bygge ny skole. Gjennom samarbeid med folk lokalt og representanter fra ulike partier i skolestyret, ble rådmannens forslag avvist. Det blir nå bygd ny ungdomsskole der. Beklageligvis skjer dette på den måten at det er private som skal bygge skolen, og som leier den ut til kommunen som driver skolen, men det ser vi

på som underordnet i denne sammenheng.

For det andre har vi gjennom arbeidet i bydelen Møhlenpris oppnådd at vi har fått de første ulydighetsaksjonene i Bergen på 5 år. En brei bevegelse har vært mot rivingsplanene. RV er det tredje største partiet i Bergen sentrum, og RV er det partiet folk ofte henvender seg først til. Vi har også nestlederen i bydelsutvalget.

— I det hele tatt er det godt å jobbe politisk i Bergen nå, er den tilfredse meldinga.

Hvem bestemmer over bystyregruppa?

RV har fire representanter i Bergen bystyre, og til hvert møte er det mellom 16 og 30 medlemmer med ulike kommunale verv som blir innkalt. — Vi har heldigvis ikke hatt eller vært i nærheten av noen konflikter ennå. Men vi gjennomfører slik møter for å markere at det er medlemmene i Bergen RV som skal bestemme RVs politikk i Bergen bystyre, ikke de medlemmene som er innvalgt i bystyret, sier Myhre.

Systematisk aktivitet

Bergen RV har i dag 150 medlemmer, og dette tallet skal økes, har de vedtatt. Styret møtes hver 14. dag, til dels oftere. Oppmøtet på styremøtene er godt. Etter at flere store politiske fraksjonskamper nå er over, møter det færre medlemmer opp på medlemsmøtene. Men det blir utført mer praktisk arbeid, og vi hemmes ikke av fraksjonskamper. — Vi prøver å få til en aktivitetsform der vi kan få utnytte erfaringene til den gamle AKP-aktivisten, uten at vi krever så mye arbeidsinnsats av dem at de holder seg unna. Samtidig er de unge en ressurs. Vi konsentrerer aktiviteten rundt arbeidsgrupper.

Politisk er det klare uenigheter rundt 1. maifeiring: Skal RV demonstrere sammen med samorg, eller skal vi ta sikte på å bygge opp et alternativ sammen med andre grupperinger til venstre for samorgtoget, er spørsmålsstillinga nå.

Torstein på tinget!
Nå vil Hordaland RV få en stortingsrepresentant. De har satt i gang prosjektet "Torstein på tinget". Ei prosjektgruppe har foreløpig sett på hva som må til. Arbeidet for det politiske

Oslo: Bli ferdige

— Hva som skjer i Oslo RV, har betydning for RV over hele landet. Tridighetene i Oslo RV skader hvertfall Bergen RV, mener bergenslederen. — Jeg vil ikke blande meg konkret

Den offensive og fine valgkampen som Bergen RV drev under EU-kampen, blei gjentatt under fjorårets kommunevalgkamp. Kan suksessen gjentas og styrkes under neste stortingsvalg?

programmet begynt. Det er 40-60-prosents sjanse for at vi klarer det nå, og vi håper vi kan komme så langt at vi sier at sjansen er 50-50 for at det går, mener Myhre.

Oslo: Bli ferdige

— Hva som skjer i Oslo RV, har betydning for RV over hele landet. Tridighetene i Oslo RV skader hvertfall Bergen RV, mener bergenslederen. — Jeg vil ikke blande meg konkret

inn i diskusjonene i Oslo, men jeg har ett ønske, nærmest et pålegg: Bli ferdige med diskusjonene, kom i gang med konstruktivt politisk arbeid! Myhre ønsker ikke med dette utsagnet å undergå verken uenigheter eller diskusjoner, men bare å understreke at før eller seinere må diskusjonene avsluttes. Det er på tide å oppnå enighet i Oslo nå, mener en entusiastisk RV-leder fra Bergen.

Prosjekt -97 i Hordaland

«Torstein på Tinget»

Det er under to år til stortingsvalget, ogtiden går som kjent fort. Derfor har Hordaland RV allerede latt startskuddet gå for sin kampanje «Torstein på Tinget» (TpT). Målsettingen for kampanjen er (selvsagt) å sikre Torstein Dahle og Hordaland RV et stortingsmandat.

Hanne Alver Krum

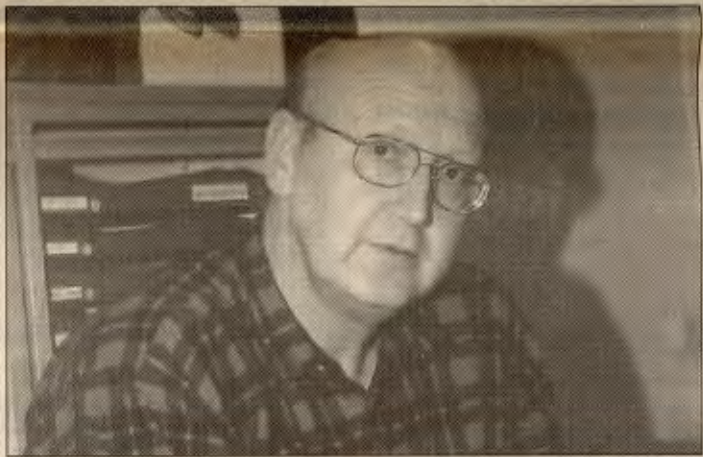
Kampanjen ble lansert umiddelbart etter kommune- og fylkestingsvalgene sist høst, og den 6. januar ble det avholdt et dagsseminar for å danne et grunnlag for arbeidet framover. Ideen bak møtet var å få både kritikk og visjoner på bordet, og seminaret utviklet

seg til å bli en real tankedugnad. Sitater som «Det er for mye rot med økonomien», «Kanskje vi skal begynne med lørdagskafé på kontoret igjen?» og «Vi kan lage Torstein-CD og Torstein-poster i full størrelse!» viser noe av spennvidden. Seminaret var todelt, slik at kritikk og idéer ble behandlet hver for seg, og der ble jobbet både individuelt, gruppevis og i plenum.

Tema for kritikkdelen var «Hva kan hindre oss i å oppnå et stortingsmandat?», og om denne fasen var detforbudt å komme med innvendinger mot andres utspill.

Temaet for idedelen var selvsagt «Hva må til for at vi skal oppnå målet om en plass på Stortinget». I denne runden

var det en lengre plenumsdebatt, og seminaret samlet seg omkring en del hovedmålsettinger. Det var brei enighet blant deltakerne om at TpT-kampanjen måfavne hele RV-organisasjonen i Hordaland. Dersom vi ikke oppnår hovedmålet for kampanjen, skal partiorganisasjonen likevel komme styrket ut av prosessen. Organisasjonsutbygging må derfor være en viktig del av kampanjen, både styrking av den eksisterende organisasjonen, oppretting av nye lokalag og selvfølgelig verving av nye medlemmer er helt sentrale punkter. Politiske diskusjoner må også til, vi må markere at RV ikke er som alle andre og vi må engasjere oss i saker folk flest er opptatt av. Samtidig

Torstein Dahle, blir han stortingsrepresentant fra 1997? I så fall: En stor fordel for folk i Hordaland, noe verre for politikere.

må vi på litt lengre sikt enes om noen politiske hovedsaker for valgkampen, noen «knagger» for argumentasjonen og utspillene våre.

Videreføringen av den jobben seminardeltakerne gjorde er allerede godt i gang. Grunnlaget for skisser til arbeidsplaner for tiden framover er lagt, og endel konkrete forslag til den videre jobbingen er over-

sendt styrene i bergen og Hordaland. Målet er at årsmøtet i Hordaland RV skal vedta en skikkelig arbeidsplan, med klare målsettinger og oppgaver for hver tidsbol.

Deltakerne oppsummerte seminaret som konstruktivt og inspirerende, og oppfordringen fra Hordaland RV er klar: La dette bli en valgkamp som RV enda ikke har sett!

Nytt om navn i RV

Espen Mathisen

har slutta på RVs pressekontor fra 1. oktober 1995 etter en forutgående nedtrappingsperiode. Han jobber nå i fagforeningsbladet til Norske Fysioterapeuters Forbund i Norge.

Anne Minken

har fra 1/1-96 slutta som sekretær i RVs stortingsgruppe som er betalt av Stortinget, og har gått tilbake til sitt faste arbeid i Arbeidsdirektoratet.

Hege Rytter Jakobsen,

Moss RV, har etter at Maren Rismyhr «rykka opp» til den stortingsbetalte sekretæren, begynt som RV-betalt sekretær i stortingsgruppa fra 1/1-96, etter en overlappingsperiode i de to siste av fjorårets måneder.

Torgny Hasås

som tidligere har vikariert som pressemedarbeider, har fra 1/2-96 blitt tilsatt i full stilling på pressekontoret.

Birgitte Garden

RVs regnskapsfører, gikk 15/1-96 ut i 12 måneders svangerskapspermisjon.

Asgeir Bell,

vikarierer som regnskapsfører i Gardens fravær i tida 1/1-96 til 15/2-97.

Studiesirkel om oppløsninga av Jugoslavia

Peder Martin Lysestøl har laga en studiesirkel om oppløsninga av Jugoslavia og kampen om Bosnia/Herzegovina.

Heftet kan bestilles fra RV-kontoret og koster kr 20,-.

I Trondheim er det 16 deltakere på en slik studiesirkel.

Liv og lære??!

Bergen kommune sin kriseøkonomi er relativt velkjend gjennom Dagsrevy-oppslag om manglende pengar til drift av nybygde sjukeheimar etc.

I denne situasjonen har likevel bystyrefleirtalet ingen skrupler med å hoste opp pengar til endå fleire heildagspolitikere. Næmast som eit kupp fekk ein gjennom eit vedtak på budsjettmøtet i desember om ei kraftig auke godtgjerdsla til politikarane.

Bakgrunnen er at KrF fekk ordforeren, men ingen kommunalrådar i hestehandlinga etter valet. Dette var dei sær misnøgd med. No har dei

med sine 9 representantar. klart å skaffe seg dekning for 160 % av ei stilling i lønstrinn. 15!

Dette er ei tilsniking av dimensjonar, og heilt forkastelig. RV i Bergen vil motta ca 140 000 ekstra pr år i 4 år framover. Totalt vil vedtaket koste Bergen kommune meir enn 400 000 kroner pr år. Denne summen tilsvarer omtrent det ein på same budsjettmøte vedtok å skjære ned med på eldre sentra i Bergen.

RV i Bergen gjekk umiddelbart offentlig ut og kalte dette for Judas-pengar. Vi har sagt at vi ikkje ynskjer å motta dei og

kjem til å gje dei bort. Vi har allerede gjeve bort kr 50 000 til «Kamp for de Eldre» som vi ser som den fremste representanten for eldre menneske sine interesser. For ordens skuld: Dette har alt skjedd med store presseoppdrag.

Så presterer landsstyret i RV å rekne med desse midlane når dei skal løyve pengar til drift av distrikta, «at de vel å gje dei bort er dykkar sak.» Dette går berre ikkje an! Meiner dei at det er ei heilt kurant sak for RV å ta imot slike Judas-pengar? Meiner dei at løfter gjeve av lokale RV-politikarar berre kan brytast når det måtte passe

sentralen? Eller ynskjer dei berre å straffe oss ved intern budsjetthandsaming i 4 år framover med å «løyve» oss pengar vi ikkje kan bruke fordi vi tok et lokalt, politisk initiativ?

Når bakgrunnen er slik, blir det pinleg å lese i Klassekampen om dei store ressursane RVs landsstyre skal overføre Hordaland til Torstein-på-Tinget kampanjen!

Hanne Indrehus.

Innlegget er forkortet. Red.

Vi takker de som har slutta og ønsker de nye velkommen.

Flere på Stortinget i 1997

Landsstyret vedtok Prosjekt -97

Satsing på Stortingsvalget i 1997.

1. Landsstyret støtter at Rød Valgallianse skal prioritere "Prosjekt 97" med prioritering av Stortingsvalget i 1997 og stor satsing på et lite antall utvalgte fylker, b.a. Oslo og Hordaland.

2. RVs hovedmålsetting for valget i 1997 er å beholde stortingsmandatet i Oslo og øke representasjonen med minst ett mandat fra et annet fylke.

3. Hvilke fylke som skal prioriteres utenom Oslo og Hordaland avgjøres av AU etter at aktuelle fylker har behandlet/avgjort i hvilken grad de vil satse på valget i 97.

4. For å klare denne målsettingen må arbeidet med å utvikle RV som et allsidig og samlende revolusjonært arbe-

derparti fortsette. Utviklingen av en arbeiderpolitikk blir en viktig del av satsingen på Stortingsvalget. RV-organisasjonen må bygges ut i hele landet.

5. Landsstyret vil understreke at prioritering av ungdom og ungdomsarbeid er avgjørende for RVs valgresultat i 1997. Det må samarbeides tett med Rød Ungdom.

6. For å sikre dette arbeidet etableres "Prosjekt 97". Prosjektorganiseringen skal ta sikte på å organisere arbeidet med en sentral prosjektgruppe, egne prosjektgrupper i satsingsfylkene, forberede behandlingen i landsstyremøtene. Prosjektgruppa skal samarbeide tett med partiledelsen/AU.

7. Arbeidsutvalget og

Dagligledelsen må ha Prosjekt 97 som topp-prioritet, og engasjere seg direkte og konkret i de prioriterte fylkene, med hovedvekt på Oslo.

8. Prosjektgruppa må i samarbeid med de prioriterte fylkene legge en mest mulig konkret plan for arbeidet i tilknytning til valget for de nærmeste månedene. Prioritering av politiske saker og hvordan de skal kjøres må være en del av denne planen.

9. Nominasjonsarbeidet må begynne nå. Toppkandidater bør være klare for de prioriterte fylkene innen 1.juni. LS oppfordrer alle fylkene om å starte nominasjonsprosessen til stortingsvalget allerede i vinter for å avklare de øverste på listene tidlig. Det er avgjørende at Oslo får en samlende 1.kandidat. Landsstyret ber AU arbei-

de for at Oslo avklarer 1.kandidat før neste landsstyremøte.

10. Landsstyret skal ha stortingsvalgsatsingen/Prosjekt 97 til behandling i 1996 etter følgende møteplan:

LS-møte 2

Prioritering av politiske saker. Hvordan skal RV-organisasjonen skoles på de prioriterte sakene? Logo og markedsføring. Planleggingen i et av satsingsfylkene.

LS-møte 3.

Ungdommens plass i utviklingen av politikken og valgkampen. Planleggingen i et av satsingsfylkene.

LS-møte 4.

Valgmanifest for Rød Valgallianse.

Årsplan 1996 for RV-aktiviteter

Måned	Intern aktivitet	Ekstern aktivitet
Januar	Prosjekt 97 etableres Plan for studier i RV gjørast av AU.	
Februar *	Folkevalgt konferanse 17-18.2 Prosjekt 97 Førebuing til 1 mai, og 8 mars	Kvinnelønnsaksjoner
Mars *	Vervekampanje og mål for nye lag og fylkesorg. i samband med årsmøte. Organisering av studier.	Vervekampanje 8 mars Aksjonsdager på seks-årsreformen
April *	Framhald vervekampanje Førebuing og mobilisere til sommerleir.	Tariffoppgjør, Kvinnelønn, Arbeidsløyse
Mai *	Oppfølging Prosjekt 97, nominasjon av toppar.	1 Mai. Slutt vervekampanje.
Juni	Landsstyremøte 1-2.6 med EU sin regjeringkonferanse. Anti-rasisme-kampanje, aksjonsveke mot nazisme	Aksjon i samband med EU sin regjeringkonferanse.
Juli	Sommerleir	
August		Samarbeid RU Skolestart utdeling av matriell.
September *	Prosjekt 97 framhald.	
Oktober *	Oppfølging av org.bygging på lokal og fylkesplan. Landsmøtedebatt	Statsbudsjett, kommunebudsjett. Aksjonsdag.
November *	Kvitbok om stortingsgruppa arbeid ferdig til 1/1.97.	Vervekampanje. 28. november. Konferanse Fagrørsla og Landsstyremøte EU. Førebuing LO-kongress
Desember	LM førebuing.	

Folk frå den sentrale leiinga i Osterhaus gate luftar seg rundt i landet. Samarbeid med Raud Ungdom om sal av støttetier og hjelp til sirklar og ope møter.

Retningslinjer for internasjonale forbindelser

1. RV internasjonale arbeid bygger på det politiske grunnlaget og de prioriteringer som er nedfelt i prinsipp- og arbeidsprogrammet.

En hovedstolpe her er å utvikle internasjonal solidaritet for å styrke kampen mot imperialismen. I stor grad dreier dette seg om å støtte frigjøringskampene til de som bærer den tyngste børen i dag, folkene i den tredje verden. I dag er det spesielt viktig å støtte den kurdiske frigjøringsbevegelsens kamp mot Tyrkias NATO-støttede krig.

Et annet viktig område i årene som kommer, vil være å utvikle samarbeid og felles støtte i kampen som føres mot Europa-Unionen. I tillegg til at dette betyr å styrke samarbeidet med andre likesinnede venstrekrefter i Europa, innebærer det også å ha kontakt med andre progressive krefter,

støtte kampene som fagorganisasjoner, bondeorganisasjoner, miljøorganisasjoner og andre fører mot den felles fienden.

Et tredje punkt er at det er viktig for RV å knytte forbindelser med organisasjoner som kjemper mot imperialistiske kriger - slik som i det tidligere Jugoslavia.

Et fjerde punkt er at RV vil arbeide for solidarisk kontakt med arbeidere i kamp (slik støttearbeidet for Esbjerg-sjåførene var et godt eksempel på).

2. RV er åpen for kontakt med alle partier som definerer seg som en del av den revolusjonære venstresida eller som beveger seg i retning av denne. I den nåværende situasjonen er det ikke noen målsetting for RV å gjøre ideologisk enighet til hovedprinsippet for etablering av internasjonale kontak-

ter.

3. Støtte til frigjøringsbevegelser er en viktig del av RVs program og praktiske arbeid. Det er derfor viktig å ha jevnlig kontakt med bevegelser og partier som er drivende i den nasjonale frigjøringskampen i sitt hjemland. Dette innebærer ikke automatisk at RV går god for den taktikken eller de kampmidlene den enkelte frigjøringsbevegelse tar i bruk. På dette området må RV foreta en sjølstendig vurdering.

4. I internasjonalt samarbeid, både bilateralt og på internasjonale konferanser vil RV:

- holde på sin selvstendighet
- Forsøke å forhindre at RV tas til inntekt andre partier.
- Behandle partiene vi har kontakt med som likeverdige.
- Ikke blande oss inn i indre strid eller mellom revolusjo-

nære partier i andre land

RV er for å styrke nettverka mellom alle organisasjoner som slåss mot kapitalismen og imperialismen - og spesielt mellom revolusjonære sosialistiske partier.

RV mener at partiinternasjonaler i dagens situasjon vil fungere splittende, og er derfor imot å danne eller inngå i partiinternasjonaler - og er prinsipielt mot å gå inn i verdenspartier.

RV vil derfor ikke delta på kongresser avholdt av internasjonaler/verdenspartier.

Det var stort sett enstemmighet om dette vedtaket, bortsett fra ett punkt, nemlig muligheten til å vurdere deltakelse på 4. Internasjonales kongresser. Forslaget om muligheten til slik kontakt, falt med 11 mot 8 stemmer og en avholden.

Red.

Vibeke Johnsen om landsstyremøtet

Bruk oss alle betre!

Vibeke Johnsen, landstyremedlem fra Sogn og Fjordane

— Eg er nøgd med at vi prioriterte miljø som eit av fire satsingsområde framover.

Det er nok av konkrete saker å ta tak i, planar om auka gjeninnvinningskapasitet av atomavfall ved anlegget i Dunreay og kampen mot gasskraftverk i Noreg er to av dei. Eg trur miljø er ein god innfallsvinkel til

diskusjonar om mellom anna EU/EØS, solidaritet, fordeling og ressursbruk. I miljøarbeid er det enkelt å kombinere teori og global forståing med aksjonar lokalt. Det bør vi RV-arar arbeide meir med.

Elles er eg nøgd med vedtaket om å gjere greie for korleis arbeidskraftressursane vert nytta i dag og korleis vi kan endre forholdet mellom Oslo og landet elles. Eg trur alle er einige om at Oslo er viktig, men vi treng eit distriktstopp-rør i RV og.

Det eg ynskjer meg er ei ramme rundt landsstyret som gjer at vi kan fungere som ein politisk verkstad. Tre heile møtedagar i rad er ein måte å få dette til på. Eg gler meg til neste landsstyremøte då vi skal diskutere solidaritetsarbeid og frigjering, i samband med eit Kurdistan-, Tyrkia- og

PKK-ordskifte. Landsstyret har brei representasjon mellom anna med omsyn til geografi, vi må nytte den kunnskapen og dei erfaringane vi sit med betre.

Landsstyreprerentantar kan førebuing saker, vi kan fordele ansvar mellom anna med omsyn til fråsegner. Frå Finnmark kan vi til dømes få eit framlegg til fråsegn om retten til land og vatn, ein av dei viktige sakene framover. Den daglege leiinga må nytte ressursane i landsstyret betre. Slik vil RV som landsdekkande parti verte meir aktivt og synleg, noko som er ein føresetnad for at prosjekt 97 skal lukkast. Arbeidsgruppa på rasisme kan ha representantar frå nord, sør og aust. Opseth har ikkje lagt ned alle postkontor enno, og opptil fleire av oss har tilgjenge til telefon.

Eneforsørgerseminar lørdag 9. mars 1996

Eneforsørgeres rettigheter er under angrep i velferdsmeldinga som skal opp i Stortinget seint denne varen.

Eneforsørgerne er blitt Aps prøveklut når det gjelder angrep på lovfesta rettigheter, for eksempel er antall år med rett til overgangsstonad foreslått senka fra 10 til 3 år. Dette stod det en del om i Opprør nr 8/95, og leder i RVs kvinneutvalg oppfordra eneforsørgerne til å starte aksjonsgrupper som svar på velferdsmeldingas varsler angrep på eneforsørgerne.

RVs stortingsgruppe vil samle eneforsørgerne til seminar lørdag 9. mars på Stortinget. Her vil vi se på eneforsørgeres situasjon, hvilke økonomiske endringer som har skjedd, og hvilke som er varsler. Ann Dahl fra Aleneforeldreforeningen vil innlede om dette. Siri Jensen fra Kvinnefronten vil innlede

om hvorfor disse angrepa kommer nå. Vi vil også ha 5 minutters rapporter fra folk som har jobba med velferdsmeldinga og/eller eneforsørgerne. Det blir satt av god tid til diskusjon om hva som skal gjøres videre. Du kan søke om reisedekning.

Seminaret blir nærmere annonsert i februarnummeret av

Opprør og aktivistkalenderen i Klassekampen. Hvis du er interessert i å delta på seminaret, er det fint om du allerede nå kan ta kontakt med RVs stortingsgruppe. Ring 22 31 33 56 eller 22 31 33 21. Det er ingen seminaravgift, og deltakerne kan søke om reisedekning.

Maren Rismyhr

Fra RVs statsbudsjettmøte i Stortinget høsten 1995.

Rattssø-utvalget: Kutt offentlig sektor!

By og land — mann mot mann

«Dette er et nullsum-spill der noen får mer, og da må andre få mindre», sa kommunalminister Gunnar Berge da han tidlig i januar la fram en innstilling som allerede da den blei offentliggjort var godt kjent, nemlig Rattssøutvalgets innstilling. Som har fått det tvilsomme navnet «Et enklere og mer rettferdig inntektssystem for kommuner og fylkeskommuner».

RVs leder Jørn Magdahl påstår i motsetning til utvalget at hovedproblemet i kommune-Norge er manglende bevilgninger i en situasjon med statlig rikdom og kommunal fattigdom.

RV mener at Rattssøutvalgets innstilling vil føre til at oppmerksomheten blir retta mot fordelinga mellom kommunene i stedet for store de kommunale rammene bør bli.

Utfallet i RV-kommunene i 1996

Av følgende tabell går det fram at RV stort sett er representert i kommuner som vil tjene på at Rattssøutvalgets innstilling blir gjennomført.

Kommune	Første år pr innb.	For 1996 kom.budsjettet
Askim	223	2 878 707
Moss	266	6 713 574
Bærum	-37	-3 535 276
Nesodden	334	4 671 658
Vestby	143	1 621 763
Oslo	-119	-57 524 719
Lillehammer	42	1 015 140
Kongsberg	-99	-2 130 678
Andebu	1159	513 705
Borre	309	7 090 005
Nøtterøy	244	4 573 292
Sandefjord	294	10 903 284
Bamble	154	2 160 004
Kragerø	23	249 665
Notodden	69	840 696
Porsgrunn	253	8 007 703
Skien	219	10 581 861
Risør	26	182 572
Kristiansand	252	17 289 468
Bergen	38	8 425 246
Odda	35	282 695
Voss	61	847 656
Balestrand	-332	-607 892
Førde	17	161 228
Høyanger	-232	-1 117 776
Ålesund	247	9 077 003
Trondheim	79	11 291 233
Alstadhaug	-40	-300 920
Bodø	177	6 944 949
Leirfjord	-236	-550 352
Rana	141	3 546 150
Saltdal	27	139 050
Sortland	54	474 336
Vågan	-62	-583 668
Harstad	98	2 251 158
Tromsø	134	7 460 584
Alta	-45	-735 210
Hammerfest	-192	-1 834 176

Kilde: Kommunal rapport nr. 1 1996.

LS-vedtak om Rattssø-utvalget Forsterker fraflytting

Rattssøutvalgets innstilling markedsføres som en slags Robin Hood politikk; et mere rettferdig inntektssystem for kommunene. Rattssø tar (tilsynelatende) fra det "rike" Nord-Norge og de små distriktkommunene og gir til de "fattige" stor- og bykommunene i sentrale områder.

Utvalgets forslag er et dårlig fordekt opplegg for forsterka

sentralisering og er på den måten ei naturlig oppfølging av regjeringas distrikts-, fiskeri- og landbrukspolitikk. For Nord-Norges del vil den netto pengestrømmen sørover øke og kolonistatusen forsterkes.

Hovedproblemet i kommunesektoren er manglende bevilgninger. Kommunal fattigdom og statlig rikdom karakteriserer regjeringas økonomiske politikk.

Rattssøutvalget vil føre til ytterligere kutt i velferdstilbudene i kommunesektoren spesielt i distrikts Norge. Utvalgets innstilling er en del av en rekke tiltak for å krympe offentlig sektor generelt og kommunesektoren spesielt. Dette er aktiv og offensiv til-

pasning til EUs økonomiske politikk; forsterka og ekstrem markedsliberalisme.

Deler av de øremerkede tilskuddene skal nå inn i rammetilskuddet, og dette vil øke forskjellene i kommunenes tilbud på f.eks. skole-, helse og barnehagesektoren. Det ligger ingen rettferdig fordeling i dette opplegget. Rattssøutvalget foreslår det motsatte av det som trengs.

RV mener at problemene med fattige kommuner og ulikheten mellom kommunene må løses ved:

Å gi øremerka tilskudd til finansiering av lovfesta minstestandarder for å sikre likt tilbud uavhengig av folks økonomi sosiale status og bosted, og å vedta en minstesats

på frie driftsinntekter. (rammetilskudd og skatt).

RV mener at dersom Rattssøutvalgets forslag om å halvere basistilskuddet vil bli vedtatt vil småkommunene tvinges til sammenslåinger. Sånn sett er dette et bestillingsverk fra regjeringa, som dermed slipper belastninga med tvangsvedtak i Stortinget.

Utvalgets forslag er antidemokratisk og vil skape større avstand mellom de styrte og styrende. Antallet høyt betalte heltidspolitikere vil øke.

Forslaget øker sentraliseringen av makt og økonomi og presser folk fra bygder og kystsamfunn til byer og større tettsteder.

Er dårligere tilbud rettferdig?

I en artikkel i Klassekampen 18/1-96 skriver forsker i Norsk institutt for by- og regionforskning, Jan Mønnesland, om Rattssøutvalget hvor han blant annet reiser dette spørsmålet.

Han skriver om forslaget: «En har mao. lykket i å få debatten om kommuneøkonomi-

en til å bli en fordelingsdebatt innen sektoren. Dermed blir realiteten at økte behov i enkelte deler av landet vil bli dekket ved å ta penger fra andre kommuner, som dermed må redusere sitt velferdstilbud.

Dette er en vesentlig endring av den politiske dagsor-

den. I det gamle systemet hvor kommuneøkonomien var dominert dels av lokale skatteinntekter og dels av øremerkede innskudd, ville økte utgiftsbehov raskt manifestere seg i et krav om økte sektortilskudd, som rikspolitikere ble nødt til å forholde seg til. Debatten ville dermed bli knyttet til

den totale offentlige økonomi, hvor statens bidrag ble en naturlig del av problemstillingen. Gjennom inntektssystemet har en i stedet fått til et opplegg hvor debatten blir knyttet til revisjon av fordelingsnøkler innenfor kommunesektoren», skriver Mønnesland blant annet.

Ikke overføringer!

— Det er ikke overføringer det kommunene i Nord-Norge får fra staten, sier RVs kommunestyrerepresentant i Hammerfest, Alvin Vaseli. Verdi-skapning i form av eksportverdi er rundt 1 milliard for Karlsøy kommune med så få. Sammenlikn dette med verdi-skapning for hver innbygger i Oslo, så ser vi at det ikke dreier seg om overføringer, men om å få litt tilbake.

Vaseli advarer for øvrig å se på dette som en nord-sør konflikt innad i Norge, Rattssø-utvalgets innstilling er et forslag

som rammer alle utkantkommuner.

— Hvordan har reaksjonen i Hammerfest og Finnmark vært blant politikerne?

— Formelle vedtak har ikke blitt truffet enda. Men Høyreordføreren har gått ut og markert motstand mot forslaget. Reaksjonen er vel lik i alle politiske leire her oppe. Men Ap-folk i Finnmark har en evne til å tilpasse seg de mest utrolige forslag. I motsetning til i Troms og Nordland er det få Ap-politikere som tør markere seg mot Ap-toppens politikk.

Med utvalgets innstilling er løpet lagt for hva regjeringa vil gå inn for, men det er klart at de vil dempe forslaget i første omgang.

— Nesten alle RVs kommunestyrerepresentanter er valgt inn i kommuner som vil tjene på utvalgets innstilling. Skal de gå mot penger til egen kommune?

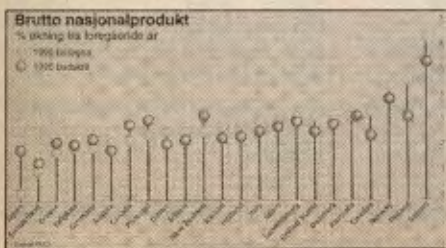
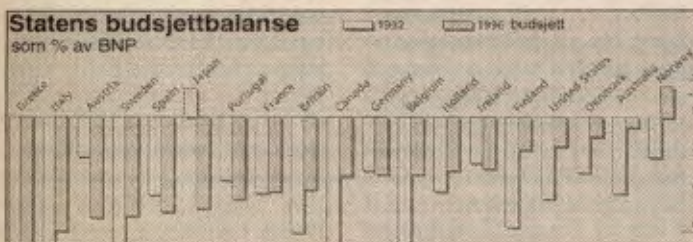
— Dette skulle ikke være noe problem. For det første kan vi vise til Folkvords skatteforslag i Stortinget som vil innbringe mellom 50 og 60 milliarder, og Torstein Dahles opplysning om

at de 32 milliardene i skattefordelingsfondet ikke blir brukt, men trukket inn i statskassa.

RVere må sjølsagt stå på tallerstolen og si at kommunen deres skal ha mer penger. Men RV ikke ønsker å ta midler fra kommuner som skaper og verdier og ellers sliter med mange problemer, og når det er mange penger der «pengene deles ut».

Alvin Vaseli er ellers skeptisk til om det går å lage like kriterier for støtte til kommunene som skal fungere på så ulike steder som Nordkapp og i Askim.

Staten er rik!

Tabeller fra The Economist 23/12-95 og 6/1-96.

Forsvar lokaldemokrati der folk bor!

Fylkestingsrepresentant for RV i Sør-Trøndelag, Peder Martin Lysestøl tar i Åpent forum i Klassekampen 19/1-96 også opp Rattssø-utvalget. Han mener at Rattssø-utvalgets innstillinger en utfordring for alle dem som vil forsvare lokaldemokratiet og tilbakeføring av ressurser som gjør det bedre å bo på kysten og i fjellbygdene.

Han spør hva utvalget mener med «overskuddet» på go-

der i «utkantkommunene». Er det de gode veien eller ferjesambandet, nærheten til sjukehus, varetilbudet, nærheten til jernbane eller flyplass, til videregående skole, til høyskole eller universitet? Nei, selvsagt ikke, svarer Lysestøl.

«Det er knapt noen som kjenner utkant-Norge som ser noe rettferdig i å fjerne det eneste som ofte har god standard i disse kommunene: Eldreom-

sorgen, barnehagene eller skolen opp til ungdomsskolen.»

Han peker på at bosettingsstrukturen i Norge og lokaldemokratiet har vist seg motstandsdyktig mot det «frie markedet», noe som skaper problemer for næringslivet og regjeringa:

Det er stor nærhet mellom velgere og politikere i småkommunene, og vansker med å få til nedskjæringer.

Småkommunene er buffer mot sentralisering. Reduseres først de statlige overføringene til kommunene, fjernes tusevis av jobber og via ringvirkninger ryker lokalbutikker, grunnlaget for bussruter og grunnlaget for sørvistilbud.

Lysestøl viser også til at Stortinget har stansa all vekst i kommunesektoren på samme tid som statsbudsjettet har hatt rekordverskudd.

Rolf Utgård

Fra den smale sti til åpent landskap

Når illusjonene om de sosialistiske landa brast, datt det meste andre også i grus for mange revolusjonære. Folk gjorde høyst ulike veivalg når man kom ut i åpent landskap. I en annen sammenheng kunne det vært interessant og sett nærmere på hva som skjedde med bevegelsen og hvorfor. Mange er på leit etter nye og andre teoretiske holdepunkt for i det åpne landskapet er stiene dårlig merka.

Noen, som meg sjøl, ble stående igjen med det vi i gamle dager kalte «dagskampen», men som etterhvert har blitt ganske altomfattende.

Det vi kalte «klassestandpunkt», føles likedan ut i dag, men det er vel noe vi har til felles med folk fra andre partier og partiløse.

Arbeidsfolk har ofte fin nes for hva som er riktig og galt og værers klasseundertrykking og urettferdighet.

Nakkehåra

Nakkehåra reiser seg og sinnet koker før man helt har skjont hvorfor eller kunnet forklare hva det er. Jeg har alltid festet stor lit til min egen magefølelse eller draget i nakkehåra. Det er jeg glad for i dag. De fleste av mine partikamerater som hadde «høyere politisk nivå» enn meg er forlengst ute av all praktisk politisk arbeid på venstresiden.

Mot venstresiden

Vi som tilhørte «faglig høyre», en hedersbetegnelse målt mot venstresiden som alltid har råda i partiet, er ofte an-

klaga for ikke å ha offensive perspektiver på vår kamp. Vi drev bare dagskamp eller forsvarskamp og dersom vi hadde framgang ble vi raskt utnevnt til «arbeideraristokrater». En del av dem med dårlig tid og høyt utsiktspunkt, ville ikke være med å bære «vann og ved» eller «sørge for massenes velferd» sålenge det ikke raskt førte til revolusjon. Klassekampen vil rulle uansett hva RV sier og gjør, men arbeidere og undertrykte over hele verden trenger folk som vil stille opp og har perspektiver på kampen.

Hva er bra for våre medlemmer, den norske arbeiderklassen som helhet og arbeidere og fattige i andre land.

Vi samarbeider med kollegaer i andre europeiske land (direktivet om europeisk konsernutvalg feks.), men vi vil ikke lage en europeisk allianse mot fattige land.

Mot utenlandsinvesteringer

Skal vi da støtte eller bekjempe investeringer i utlandet? Nesten uten unntak har utenlandske arbeidere ønska å bli overtatt av Kvarner. Det har ikke alltid virka troverdig hvis vi har prøvd å forklare at det er i dems interesse at vi går mot oppkjøp. Vi blir beskyldt for å bedrive proteksjonisme når vi vil bruke kapitalen i de norske bedriftene.

Noen ganger vil en utetablerting være til fordel for de norske bedriftene og arbeidsplassene.

Det var enkelt å si at all satsing fra norske bedrifter utenlands var imperialismen og da

var det meste sagt. Selvsagt er det imperialismen, men vi kan ikke velge om vi vil ha imperialismen. Vi må ta stilling til konkrete utslag av både norske og utenlandske imperialisters aktivitet. Noen ganger er det kanskje riktig å lage allianser med egen konsernløse for å sikre arbeidsplasser og arbeidsvilkår for egne medlemmer eller for ansatte i bedrifter som kjøpes opp i Norge eller utlandet.

Ikke evig-gyldig

Det er ingen evig-gylden regel for hva man skal mene i slike spørsmål. Vi legger vekt på hva egne medlemmer og de som blir kjøpt opp måtte mene eller ha interesse av.

Ut fra en slik ganske begrensna problemstilling fører det likevel en del tråder framover mot en strategi for arbeiderklassens kamp.

Møtt med klassekamp

Det er ikke mulig for borgerskapet å føre arbeiderklassen tilbake til slaveriet hverken bokstavelig eller i overført betydning, uten å pådra seg en klassekamp som kan gjøre slutt på deres hegemoni.

Borgerskapet har makt sålenge de klarer å sikre velferd og innflytelse for arbeiderklassen og flertallet av folket. Sålenge jeg har vært med har vi ment og sagt at krisa tiltar, at angrepa blir hardere og at arbeidsfolk har fått det værre. Vår teori holder ikke her, og folk oppfatter ikke at alt går den gale veien. Mye er forandret på 20 år, noe er blitt verre og noe er blitt bedre.

Teknikk og politikk

Vi har vel aldri tatt oss tid til å analysere og diskutere hva som går fram og hva som går tilbake. Det finnes masse av litteratur og teori på området. Wergeland beskrev fattigdommen på Vaterland i Oslo som en frukt av rikdommen bak bymuren og marxister har senere beskrevet det samme i verdensmålestokk. Nå kritiserer Kåre Willoch Gro-regjeringen for økte klasse-skiller. Alle har rett, men like lite som all fattigdom fører til noens rikdom fører all rikdom til fattigdom. Økt rikdom og velstand kommer bl.a. av effektiv og økt produksjon. Jeg vil påstå at også profitten øker når man stiller pent med produsentene, arbeidsfolk. Derfor falt slavesystemet og føydalsystemet og derfor vil antagelig også kapitalismen måtte gi opp, hvis det finnes et overlegent alternativ. Alle disse systemene har ført til opphoping av rikdom hos noen få, men problemene har delvis blitt løst ved å øke produksjonen, jobbe smartere og avskaffe produktivitetshemmende systemer. Vi har på en måte produsert oss ut av fattigdommen.

De som drev gammeldags fikk det tøfft. Effektivitet ble kompensert med økt utsvetting.

F. eks. måtte seilskuterederer og skipperne tyne sjøfolka mer for å møte den økte produktiviteten i damp og motorskipsflåten.

Samfunnet, det store flertallet av folket, vil ha interesse av å organisere seg på en an-

nen måte for å være effektive, for å kunne løse miljøproblemer, møte materielle behov, og behovet for personlig frihet og utvikling.

Hvis den kapitalistiske produksjonsmåten og de kapitalistiske lovene kommer i veien for en slik utvikling må de fjernes.

Vi er overlegne

Ingen av oss har oppskrift på hvordan, men vi ser at «vår måte» å drive bedrifter på er overlegen gammelmåten. Vår måte er bl. a. større makt og initiativ til vanlige arbeidere og deres representanter. Hvorfor skal vi da forsvare forhold som som låser oss til en uproduktiv arbeidsmåte (maskinstorming)?

Både sosialdemokrater og kommunister jobba entusiastisk for økt produktivitet i 40-, 50- og 60-åra. AP ville produsere oss inn i velstanden, mens NKP hadde visjoner om sosialisme og arbeiderstyre i bedriftene.

Dette resulterte ihvertfall i bedriftsdemokratiordningen som ble nedfelt i aksjeloven av 1973. En rekke andre reformer fulgte, og jeg oppfatter dette som framskritt, ikke som triks for å lure arbeiderklassen. Tvert om er det vel mange arbeidere som mener at det var vi som prøvde å lure med folk på et eventyrlig revolusjonsprosjekt.

Folk vil ikke ha oss

Vi har hatt den beste politikken for dagskampen, men har ikke klart å overbevise hverken oss sjøl eller våre arbeids-

kamerater om revolusjonen. Derfor har folk valgt sosialdemokratiet, pga. vår egen utilstrekkelighet. Det nytter ikke å forklare vår fiasko så langt med at sosialdemokratiet har lurt folk og det er ganske absurd å hevde at LO er til for å hindre folks kamp. Engelsk fagforeningstradisjon har et anstrøk av «maskinstorming» over seg. Thatchers angrep klarte ikke å samle de over 60 LO-forbunda og det er TUC sitt interne problem.

Dette er en kamp mot mange av kapitalens ulike utspill, men også en kamp for de veiene og de metodene vi sjøl tror på og som vi ser virker i de bedriftene vi har ansvar i. Når borgerskapet tyr til reaksjonære tiltak for å forsvare gammelmåten og drive oss tilbake til fotlenkene, kan det kanskje bli klassekamp med perspektiver. Mye avhenger av oss sjøl og vår evne til å velge kampsaker og allianser.

Åpent landskap

Vi som representerer faglig venstre både i og utafor LO i dag, har selvfølgelig perspektiver på vår faglige kamp utover den rene forsvarskampen, selvom det ofte er begivenhetene som setter dagsorden. Mange av oss har vel aldri drevet det langt i teoriens verden, men vi har kanskje fått til noe likevel, hjulpet noen, mens vi pusla rundt med tankene våre.

Uansett trives jeg nok best i åpent landskap.

Rolf Utgård.

Boye Ullmann

LOs karakter

Diskusjonen rundt DnA og LOs karakter i Opprør er både interessant og nyttig. Det handler om DnAs og LOs rolle i Norge etter krigen, om satarens klassekarakter, om faglig strategi og taktikk, om vegvalg og ulike politiske linjer i fagbevegelsen/arbeiderklassen.

DnA med USA

DnAs ledelse med Einar Gerhardsen, Jens Chr. Hauge, LOs leder Konrad Nordahl og Haakon Lie la det politiske grunnlaget for alliansen med USA-imperialismen gjennom bl. a. Marshallhjelpa før fredsdagene i mai '45. T. o. m. midler til LO fra USA ble gitt på 50-tallet. Hele oppbyggingen etter krigen ble basert på en strategisk allianse med rederkapitalen og NAF der DnA var sentral i statsapparatet med sin oppbygging av norsk etterrettingsvesen som ikke bare var rettet mot NKP, men alle slags radikale elementer i fagbevegelsen.

En «deal»?

Arne Rolijordet kaller dette en «deal». Jeg er uenig i dette. Det

var heller snakk om en tilnærming av USA-imperialismen og nær allianse med monopolborgerskapet der lederne i DnA faktisk ble en del av monopolborgerskapet selv om viktige sosiale reformer kom. Dette var nødvendig for å skape ro omkring oppbyggingen og moderniseringen av Norge på 50- og 60-tallet. LOs leder K. Nordahl spilte en nøkkelrolle i byggingen av etterrettingsapparatet sammen med bl. a. J. Chr. Hauge og Haakon Lie. Alt dette har fått ny aktualitet gjennom diverse bøker bl. a. fra Finn Sjøe og Ronald Bye. Det blir litt uklart for meg hva A. Rolijordet legger i det «sosialdemokratiske grunnfjellet». Jeg oppfatter LOs ledere Konrad Nordahl og Tor Aspengren, Haakon Lie, Jens Chr. Hauge m. fl. som sosialdemokrater som tilspisset sin borgerlige politikk inn i arbeiderbevegelsen. Alle disse personer spilte helt sentralt i borgerskapets maktapparat på 50- og 60-tallet. I et revolusjonært parti burde det vel være enighet om det? Konrad Nordahls rolle er rimelig godt dokumentert. Som LOs leder har

han vært en del av borgerskapets maktapparat.

Monopolborgerskapet

På 70-tallet sa vi i AKP at DnA/LO-ledelsen tilhører monopolborgerskapet. Det er mye fornuftig i analysen selv om vi i dag bør nansere debatten. Det er mulig det har skjedd samfunnsmessige endringer som gjør at vi må foreta justeringer av analysen.

Hovedskyts mot NHO?

Noen i RV sa før landsmøtet at kritikken mot DnA og LO må dempes mens skytset må rettes mot hovedfienden NHO. Dette er et syn jeg er uenig i. Det bør ikke være tvil om at sentrale DnAere tilhører monopolborgerskapet som tidligere statssekretær Harald Norvik i Statoil og Hermansen i Telenor. Her sitter LO-topper i styret i bedrifter som er hissig aktører internasjonalt for norsk imperialismen. Statoil driver stort i Nigeria, Sør-Kina-havet, Aserbadjan m.m. Nå ønsker de også å gå inn i Burma. Telenors løsrivelse fra statlig forvaltning til A/S betyr kapitalesport med investeringer i Ungarn, Tsjekkia, Slovakia, Hong-Kong m.m. Derfor er det naturlig at politikken til DnA også er å kreve avkastning av kapitalen i Telenor. Det betyr oppsigelser av folk i Telenor.

Forandringene skjer før EU iverksetter fri konkurranse på teleområdet som også inkluderer EØS i 1998. Her spiller utviklingen av kapitalkreftene en viktig rolle der EU/EØS legger forholdene til rette. Maksimal profitt er mulig på post, tele og jernbane og andre områder som ikke var mulig. Nå ser borgerskapet muligheter for å tjene penger på mange områder i offentlig sektor.

«Forum for verdiskapning» Heldigvis tror jeg ikke f. eks. Yngve Hågensen kan sammenliknes med f. eks. Konrad Nordahl mht norsk etterretning. Diskusjonen rundt det faglig/politiske samarbeidet og det korporative systemet er derimot en meget viktig diskusjon. LOs leder deltar på vegne av LO uten mandat i Kleppeutvalget som har moderasjon og konkurranseevnen som viktige formål. LOs

leder, Jan Balstad og Kjetil Bjørndalen deltar i «Forum for verdiskapning» der 28 næringslivsledere som inkluderer de mest sentrale konsernsjefer, NHO-ledere, statsministeren, statsråder og statssekretærer. Forumet diskuterer seg fram til konsensus, dvs. enighet. Det betyr at de mest sentrale toppene i LO deltar sammen med NHO og regjeringa i formalisert samarbeid. LO-topper blir også rekruttert til statsrådsposter og styreverv i store norske konsern som Statoil, telenor, Norsk Hydro, Landsbanken/Samvirke m.m. LO-toppen er med på NHOs og statens mål om moderasjon i ulike organiserte sammenhenger. LO-ledelsen har vært en garantist for EØS-medlemskapet. EØS er jo premissleverandøren for å knytte Norge til det indre marked med mål om markedsliberalisme, fri flyt av kapital, privatisering, fleksibilisering m.v. Har da ikke dagens LO-topp en annen strategi enn hva som tjener vanlige arbeidsfolk eller hva som er revolusjonært mål? Det er for meg uforståelig at Arne

Rolijordet går imot påstanden om LOs tosidige karakter.

Nyanser

I debatten er det viktig å nansere. Selvsagt hører hverken Finn E. Thoresen, Walter Kolstad, Gunnhild Johansen eller Oddrun Remvik noe borgerskap. Heller ikke toppene i postorganisasjonene eller jernbaneforbundet selv om lojalitet til patitoppene er bekalgelig, hjelpeløs og sterk. T. Kollbotn mente vi ikke skal være med i LO dersom toppene har motsatte klasseinteresser. Vårt utgangspunkt for å være med i LO, forbund, forening og klubb er selvsagt fordi det er der arbeidsfolk er. Her er det mulig å tjene folks interesser mot stats-/kommuneledelse eller bedrift. Samtidig er det viktig å analysere og se hvilke klasseinteresser LO-toppen tjener. Uten å se det, er det vanskeligere å reise kampen mot EU/EØS i fagbevegelsen, de korporative trekk i det faglig/politiske samarbeid og ikke minst moderasjonspolitikken.

Boye Ullmann.

Siri Jensen

LOs tosidighet

Arne Rolijordet er uenig i analysen av LOs tosidige karakter, en organisasjon som arbeidsfolk bruker til å slåss for sine interesser og samtidig en organisasjon underlagt borgerskapets ledelse og politiske linjer som har som særegen oppgave å holde arbeidsfolk i ro. Han går ikke nærmere inn på mine argumenter, se kronikk i Opprør nr. 5/95. Dette er en diskusjon som har stor praktisk politisk betydning.

LO-ledelsen hindrer kamp
Arbeidsfolk har mye erfaring med at LO-ledelsen har hindra kamp: Kampen for å bevare arbeidsplassene på Viking Askim, kampen mot AS i Televerket og NSB er noen eksempler. Et kjent mønster er at representanter for LO-ledelsen lover støtte dersom arbeiderne holder seg i ro og overlater saka til dem. De sier: «Aksjoner og full mobilisering av medlemmene kan skade saka, dette skal ledelsen ordne med Partiet.» Det er derfor viktig for kampen at arbeiderne er forberedt på at LO-ledelsen vil prøve å legge kampen død. Arbeiderne må utnytte sin egen organisering til å stå sammen og vinne støtte fra andre deler av fagbevegelsen. LO-ledelsen kan sjølsagt i en del saker være mulige, men

vaklende, allierte dersom presset nedenfra er sterkt nok. Kampen om § 58 i Arbeidsmiljølova er et eksempel på dette. Det er viktig taktisk å utnytte alle muligheter til allianser, motsetninger innad i LO-ledelsen eller i AP, slik en også kan samarbeide med egne arbeidsgivere i konkrete saker. Men i det øyeblikket en overlater kampen til LO-ledelsen i trua på at de representerer arbeidernes interesser, vil en i de aller fleste tilfeller ha tapt. Er vi uenige om dette?

Eller om at LO-ledelsen sikrer gjennomføringen av regjeringas økonomiske politikk gjennom moderasjonslinja? Eller at de sikrer EØS-avtalen/tilslutninga til det indre marked gjennom en bevisst felles taktikk med AP?

Mulig som kamporganisasjon?

Terje Kollbotn sier at vi ikke kan si at LO-toppen hører til borgerskapet om målet er å gjøre LO til kamporganisasjon. Kanskje vi skal begynne i den andre enden? Hvordan skal LO-toppens faktiske rolle i slike kamper forstås? Dette er et viktig spørsmål som arbeidsfolk har lurt på mange ganger.

Personlig svik?

Svikter de på grunn av udugelighet, eller som personlige svik? Jeg mener det er fordi de er en del av et system, et korporativt system, som har til hensikt å holde arbeidsfolk i ro, gjennom samarbeid med AP, avtaleverk med fredspakt og et helt sett av spilleregler og en arbeidsform der noen få skal ordne opp for alle de andre.

Et system som setter seg gjennom tildels uavhengig av menneskene som kommer inn i det og som med tusen tråder blir bundet til makta. Et trekk ved dette systemet, som bidrar til å holde det oppe og forsterke det, er at LO-toppen har andre klasseinteresser enn medlemmene og handler i pakt med dem? Men dette kan vi diskutere, og det er nødvendig å komme videre i den konkrete analysen av hvordan bindinga til borgerskapets politikk faktisk opprettholdes og utvikles under dagens betingelser. F.eks. er både Kleppestrategien og forslaga fra Arbeidsrettsrådet om innskrenking av streikeretten eksempler på styrking av det korporative systemet. På den andre siden kan en se at støtten til streiker og aksjoner i dag går høyere opp i LO-systemet enn for få år siden.

Nye allianser

Utviklinga i klassekampen skaper nye frontlinjer og muligheter for allianser.

Vi må analysere konkret hvilke motsetninger som utviklinga nå driver fram innafor AP og LO-ledelsen og mellom topp og bunn både i LO og i AP, men også hvordan tillitsvalgte står i en dobbelt posisjon: Som representanter for medlemmene og som representanter for systemet. Dette er helt nødvendig i dag for å kunne utvikle en taktikk for å forsvare arbeidsfolks interesser og skape breie allianser mot de ulike delene av borgerskapets offensiv. LO-ledelsen kan i gitte situasjoner presses til å være en del av slike allianser. Men skal det være mulig, er det etter mitt syn helt nødvendig å holde fast ved forståelsen av LOs særegne dobbeltrolle, som bestemmer den plassen LO i dag har i norsk politikk.

Ikke ut av LO

Terje Kollbotn skriver at hvis denne analysa var riktig, burde vi melde oss ut av LO. Der er jeg helt uenig. Når jeg sier tosidig så mener jeg faktisk det.

LO er uansett også en klasseorganisasjon for store deler av arbeiderklassen, den orga-

niseringa de i dag har for å forsvare sine interesser. Kommuniste og revolusjonære må jobbe i LO, ikke av prinsipp, men fordi det er der folk er. Akkurat som lærere primært bør jobbe i Lærerlaget og ikke i Skolenes Landsforbund og hjelpepleiere i NHS og ikke i NKF. Men kampen må ikke gjøres til et spørsmål om organisasjon, men om å utvikle felles kamp.

Det er nødvendig å reise en opposisjon nedenfra som står for linjer som bryter med LO-ledelsens, slik Terje faktisk jobber med i praksis, en opposisjon som går på tvers av organisasjoner og bransjer og knytter sammen klubber, foreninger og organisasjoner i og utenfor LO som er villig til å slåss sammen.

Det betyr altså å jobbe innafor LO, og innafor YS og AF og uavhengige, med å få til et politisk brudd med AP/LO-ledelsens linje og med å få til samarbeid på tvers. Dette blir langt farligere for makta nettopp ved at en ikke går ut av LO, men fortsetter å jobbe både innafor og utafør.

Der en konsekvent respekterer og utvikler medlemsdemokrati, samtidig som en bevisst prøver å omgå eller bryte spillereglene som hindrer kampen og holder folk i passivitet.

Dette er ei linje mot oppsplitting. Samtidig som det sjølsagt kan oppstå konkrete situasjoner der det vil være riktig å gå ut av LO for å kunne føre kampen videre. Felles kamp på tvers gjør at en arbeider konsekvent å sette klasseinteresser over organisasjonsinteresser. Over tid vil felles kamp kunne føre til endra organisasjonsforhold og større enhet også organisatorisk, i eller utenfor LO, YS og AF.

For bredt og for snevert

Når Arne R. skriver som om LO representerer arbeiderklassens enhet, blir det både for bredt og for snevert. Jeg er enig med Arne i at klassefølelse må utvikles gjennom å definere seg i motsetning til borgerskapets interesser, det dreier seg nettopp om en bevissthet om seg selv som en klasse atskilt fra borgerskapet og med andre oppgaver. Så lenge LO-toppen representerer borgerskapets politiske linjer, kan derfor ikke enhet i LO være noe mål på strategisk enhet i arbeiderklassen. Samtidig må enhet i arbeiderklassen omfatte de delene av arbeiderklassen som står utenfor LO, enten fordi de ikke er organisert eller fordi de står i andre organisasjoner.

Siri Jensen

Har vi fått ei faglig «venstreside» av norsk imperialism?

Rolf Utgård er fellestillingsvalgt i Kværner-konsernet. Han er dermed talsmann for arbeiderne i ett av Norges største industrikonserner. Og han har i mange år vært blant frontfigurane i venstreopposisjonen i LO. Derfor blir hans forskjellige faglig-politiske utspill lagt merke til.

Aktiv for bedriftens mål
«Nye tider for arbeidsfolk» var overskriften på en artikkel i Arbeiderbladet den 28. oktober 1995. Her legger Utgård fram sitt syn på de fagorganisertes relative innflytelse i det norske samfunnet i dag. Utgangspunktet hans er at arbeiderklassen slett ikke er fordufta, tross nedleggelsen av mange store industrivirksomheter siden 70-tallet.

Verkstedklubbene har minst like stor makt i dag som på 60- og 70-tallet, sier Utgård, og viser til at det er slutt på den tida da formenna ropte og skreik til gutta på verkstedet. «Den politiske og sosiale utviklinga i samfunnet har ført til at arbeidsfolk ikke lenger finner seg i å bli hersa med og dirigert».

Det er det liten grunn til å være uenig i. Men skyldes det bare makta til klubbene? Utgård gir sjøl svaret: «Etter krigen begynte fagbevegelsen å engasjere seg i produktivtetsarbeidet. (...) Eierne og topledelsen får mer ut av

virksomheten ved aktiv medvirkning fra de ansatte. Prisen er at arbeiderne får mer innsyn og innflytelse.»

Utgård mener at det er feilslått når tillitsvalgte klager over forfall og passivitet blant de fagorganiserte, sett i lys av at bare et fåtall stiller på foreningsmøtene. Det er fordi folk har så mye annet å gjøre, hevder han. At folk ikke har tid og overskudd, burde vel i seg sjøl være et alvorlig tankekor. Men i følge Utgård er ikke dette så farlig, fordi de fleste sakene blir avgjort på arbeidsplassen.

Klasseharmonier

Ettersom skillene mellom arbeidere, funksjonærer og ledere er blitt mer uskarpe, har dette angivelig vært til fordel både for topledelsen og for arbeiderne. Klubbmedlemmene har fått anledning til å bli selvstendige og fritt-talende, uten frykt for represalier, mens topledelsen har fått mer velutdanna, motiverte og effektive arbeidere. En slags klasseharmonier på lokalplanet.

Forskjellen fra de harde 70-åra er åpenbar: «I 70-åra gikk det mest i lønnsforhandlinger, miljø og arbeidsforhold. I dag brukes tida til produktivtets- og organisasjonssaker. De tillitsvalgte og medlemmene engasjerer seg i bedriftens strategi og

har bred kontakt med myndigheter, organisasjoner og mediene.» (min uthevelse — J.St.)

Rolf Utgård har alltid vært en fritt-talende kar. Ofte har han vist personlig mot, og vært en uredd talsmann for arbeiderne. Det er sjølsagt bakgrunnen for posisjonen han har i dag.

Men hva har skjedd med den gamle kjempen? Ser han sjøl hvilken rolle han spiller? Ser han hva han er med på å legitimere?

Formålet med fagorganisering

Opprinnelig skulle organiseringa av klassen fremme dens umiddelbare interesser i forhold til herskerklassen. Det dreide seg ikke minst om lønn, om arbeidsmiljø og sosiale forhold. Men også om klassesolidaritet på tvers av industrigreiner og landegrensar, om å kombinere økonomisk kamp med politisk kamp for å styrke kapitalismen. Etter mitt syn er dette fortsatt hovedoppgaver for en fagbevegelse, om den ikke skal henfalle til *trade-unionisme* og *syndikalisme*. Den må være en klasse- og kamporganisasjon, som ikke har som primær oppgave å sikre smidig samspill med bedriftsledelsen, og slett ikke i å bistå ledelsen i utforming av sin strategi på den kapitalistiske konkurransearena.

Kværner-ledelsen er en viktig del av toppsjiktet i borgerstaten Norge. Den inngår som, og deltar aktivt i utforminga av, den norske imperialismens strategi på verdensarenaen. Direktørene i Kværner og andre bedrifter brukte nylig statsminister Brundtland som plog for å fremme sine ekspansjonsplaner i Indonesia og Kina.

Er det denne strategiske satsinga Kværner-klubben ser det som viktig å være med på, i et håp om kortsiktig sikring av norske arbeidsplasser?

Arbeidere for imperialismen?

Er det Kværner-arbeiderne sin oppgave å sikre Kværner nye og store kontrakter (på bekostning av konkurrentene, naturligvis)?

Utgård og andre tillitsmenn trekker kanskje på smilebåndet av sjølve problemstillinga. «Her nytter det lite med gammeldags klassekamp-retorikk og revolusjonsromantikk. Folk hører ikke på sånt lenger!»

Kan hende det nytter lite, hvis tilstanden i store deler av det radikale tillitsmanns-sjiktet er som det kan se ut til. Men det behøver ikke bety at det er mindre riktig.

For ikke så alt for lenge siden var sosialisme en del av formålsparagrafen til de fleste LO-forbund. Med åra har sosi-

alisme-paragrafene blitt vekk, uten at protestene har vært altfor hørbare.

Men det står fast at arbeiderklassen ikke har noe medansvar for kapitalens herjinger og disposisjoner. Arbeidernes oppgave er å utnytte sine kunnskaper og sin organisasjonsmessige kraft til å få dette systemet vekk — ikke å innordne seg bedriftenes og myndighetens strategi, i håp om at borgerskapet gir noen smuler tilbake til sine «egne» arbeidere — samtidig som den norske storkapitalen tyner livsskitten av andre gjennom sine imperialistiske profitteventyr. Som f.eks. gjennom masseoppsigelser ved Kværner-verftet Warnow i Rostock.

Avvis konsernlojaliteten

Det er på høy tid at den omsegripende konsernlojaliteten blir erstatta med ny klassebevissthet. Da må radikale fagforeningsfolk gå i spissen for å avsløre borgerskapets metoder og strategi i et imperialistisk land som vårt. Enkelte ser ut til å forveksle disse begrepene, og ser seg ganske tilfreds med klassekompromissene som har latt seg oppnå lokalt innafor visse bransjer og konserner.

Ikke aleine

Rolf Utgård er jo slett ikke aleine. Formann i Ringnesklubben, Arne Rolijordet, et-

terlyser for eksempel en «ny deal» mellom arbeiderklassen og borgerskapet (se Opprør nr.8/95). Han mener, så langt jeg kan forstå, at sosialdemokratiet største svik består i at det ikke lenger gidder å inngå nye klassekompromisser, men i stedet legger seg langflat for kapitalen. For øvrig mener jo Rolijordet at det var et hell at de norske arbeiderne ikke utnyttet den revolusjonære situasjonen i 1945 til å erobre statsmakta, ettersom sosialismen ville blitt et helvete for arbeidsfolk...

Hvem tjener på dette?

Hvis sånne holdninger er representative for den faglige opposisjonen innafor LO, er det illevarslende. En «fri og uavhengig fagbevegelse» av denne karakteren er det bare borgerskapet og de mest privilegerte laga blant arbeiderne som har bruk for.

Kanskje gjør jeg med dette Rolf Utgård urett. Kanskje er dette heller ikke representativt for synet til andre tillitsvalgte i det såkalte «faglig høyre» i RV.

Men hvis jeg har forstått rett, og hvis andre i tillitsmanns-sjiktet står for samme linja, så må noe gjøres. Og det fort. RV skylder både arbeiderklassen og seg sjøl en avklaring i dette spørsmålet.

Jan R. Steinholt

Bøllekurs gir innpass

Rød Ungdom har stått i spissen for aksjonene mot Hennes og Mauritz reklamekampanjer.

Foto: Håvard Houen

Av Harald Selvær

Helga Pedresen er 18 år, kommer fra Oslo og er bølgeleder for Rød Ungdom. Helga gikk på tre bøllekurs før hun blei bølgeleder. I dag har hun vært

bølgeleder i ett år, og leda tre bøllekurs.
- Jeg gikk på på bøllekurs for å lære mer, siden ville jeg lære andre hva jeg hadde lært.

Utbredning

I dag har Rød Ungdom godt

over 50 bølgeledere. I løpet av 95 har disse leda over 30 bøllekurs rundt om i Norge. Det betyr fra 300- 400 jenter i 1995 som har brukt ei helg på å lære om Rød Ungdoms revolusjonære jentepolitikk. Bøllekursene begynte som kast-deg-frampå-

kurs, som blei starta av AKP. I løpet av den tida de har pågått har over 10.000 jenter og damer deltatt. Bøllekursene er ment for å gi jenter bedre sjøllit og sette kvinneundertrykkinga inn i sammenheng. Rød Ungdom har fått tilbud om le-

de bøllekurs for alt fra Bredtvedt Kvinnefengsel, barnevernsenter, tannlegeklinikker, fritidsklubber, helsestasjoner til Ten-Sing kor.

Betydning

- For meg betydde bøllekursene at jeg blei tryggere på meg sjøl. Nå tør jeg å snakke i større forsamlinger, jeg blir ikke flau lengere. Jeg ville lære mer om jenters situasjon, allment og i verden i dag. Bøllekursene lærer deg om hvordan jenter blir undertrykt gjennom skole, oppdragelsen, familien, porno, skjønnhetsidealet og gjennom kapitalismen.

Gjennom hele oppdragelsen lærer du om hvordan du skal holde kjæft og innordne deg. Bøllekursene er det motsatte. Bøllekursene vil at du ikke skal holde kjæft, men lage bråk og kaste deg frampå.

For Rød Ungdom er bøllekursene viktige. Kursene blir sett på som en av de viktigste områdene for å verve nye medlemmer til Rød Ungdom. Uten bøllekursene hadde RU ikke hatt så mange tøffe og flinke jenter. Færre hadde turt å bli med, mene noe og få betyd-

ning. Rød Ungdom er ikke noe Edens-hage i dag, men vi ligger tre hestehuer foran andre organisasjoner det er naturlig å sammenligne seg med.

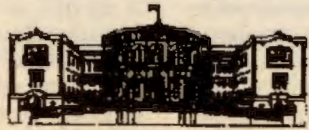
Idyll?

- Sjøll om RU slåss mot kvinneundertrykking så kan vi ikke la være å fortsette kampen innad i organisasjonen. Alt hva du har fått med deg av grums i hue blir ikke borte sjøll om du politiske er imot kvinneundertrykking. Samfunnet påvirker oss, det bærer gutta i Rød Ungdom preg av.

Mange er brautete og ser ikke at oppførselen skyver jentene i bakgrunnen.

Skolevalgkampen var et eksempel på det. Debatantene blei fordelt på et allmannamøte. De som rakk opp hånda først blei fordelt fortløpende på skoler. Merkelig nok var det store flertallet gutter.

Etterpå oppsummerte jentene at dette var en metode som favoriserte guttas måte å kaste seg frampå, mens det førte til at mange flinke jenter ikke turte å rekke opp hånda.

Rød Valgalliansens stortingsgruppe

Ikke aksjer til underpris 6/12-95 la RV fram følgende lovforslag i Stortinget:

«Et børsnotert selskap har ikke adgang til å utstede aksjer eller opsjoner til medlemmer av bedriftsfortsamlings, representantskap, styre eller administrerende direktør eller andre av selskapets ansatte til en lavere pris enn børsverdi.»

Utgangspunktet er Kværnersjefens opsjoner på 6 millioner kroner. Opsjonene har lite til felles med eierskap eller vanlige aksjeinvesteringer, fordi opsjonene er tidsbegrensa og risikoen minimal. I Kværners tilfelle har det ikke en gang vært snakk om eierskap, i mange tilfeller har det vært utbetalt kontante beløp.

Stortingets sosialkomite

Brustad, Sylvia K., Ap, Hedmark	tlf 22 31 30 76
Alvheim, John L., FrP, Telemark	22 31 32 36
Haugland, Valgj. S., KrF, Akershus	22 31 30 33
Bjørnstad, Vidar, Ap, Akershus	22 31 30 38
Bævi, Mimmi, Ap, Finnmark	22 31 30 66
Gabrielsen, Ansgar, H, Vest-Agder	22 31 32 53
Gletvold, Ola D., Sp, Hedm	22 31 30 79
Hornslie, Anders, Ap, Oslo	22 31 31 89
Høegh, Annelise, H, Oslo	22 31 31 94
Kristoffersen, Asm., Ap, Møre/R	22 31 31 25
Kvalbukt, Inga, Sp, Nordl.	22 31 31 58
Sortsløkken, Magnar, SV, Hedm.	22 31 30 07
Viken, Tove Kari, Sp, Sør-Tr.l.	22 31 32 29
Øye, Signe, Ap, Østl.	22 31 32 72

Velferdsmeldinga

Ikke glem — stå løpet ut

Mange av dere har jobba mye med stortingsmelding nr 35, Velferdsmeldinga og forarbeidene til denne meldinga. Komiteens leder, Sylvia Brustad, er saksordfører, og komiteen skal ha innstillinga si klar 29. april. I prinsippet kan saken komme opp i Stortinget to dager etter at innstillinga er lagt fram, men trulig tar det noe lenger tid.

At komiteen har starta jobbinga, er en fin anledning til å komme ut med all politikken det har blitt jobba med rundt meldinga. Dette er en oppfordring til fortsatt å stå på.

Noen tips: Skriv brev til komiteen med dine/organisasjonens synspunkter! Kom med konkrete forslag til hva Stortinget bør vedta! (F. eks: Derfor ber vi komiteen foreslå

følgende: Pensjonsalderen senkes til 62 år.) Det er også bra for komiteen å få høre hvordan den nye velferdspolitikken vil ramme! Brev til komiteen kan enkeltpersoner, grupper, aksjoner, organisasjoner, ja, hvem som helst som har jobbet med et eller annet område innen velferdspolitikken sende. I prinsippet kan komiteen i innstillinga si ta opp hva som helst som har med sosialpolitikk å gjøre.

Nå er det i og for seg ikke et poeng dette å ta kontakt med komiteen. Antakelig er ikke komiteen så lett å påvirke, for å si det mildt. Poenget er at det å ta kontakt med komiteen, gir en fin anledning til å komme ut i pressa med den politikken en ønsker å få fram. Det å ha gjort en henvendelse til sosial-

komiteen, regnes (merkelig nok) ofte som en nyhet, kanskje særlig i lokalpressa.

Et annet tips er å be om å få møte komiteen for å få drøfte det en har på hjertet. Det bør i hvert fall annonseres i pressa, f. eks. «Halden RV ber om å få møte sosialkomiteen. Vi vil ta opp eneforsørgernes situasjon», eller «NSB-gutta vil møte Sylvia Brustad. Høyere pensjonslader.» Nå er det slik at komiteen er såpass arrogant at den likevel bare tar imot landsomfattende organisasjoner. Skulle komiteen mot all formodning likevel ta imot, er jo det bare fint. Dere ville da antakelig finne ut at dere kan mer enn dem på deres område! Hvis komiteen nekter å ta imot besøk, går det jo an å skrive ned budskapet på en løpesed-

del og samtidig fortelle at sosialkomiteen ikke ville møte dere. Den kan deles ut utafor Stortinget eller andre steder.

Det kan også være lurt å skrive til enkeltrepresentanter i komiteen. For eksempel: Jeg ber om at du tar opp», eller be om å få møte enkeltrepresentanter, for eks en representant fra eget fylke, eller en partifaksjon i komiteen.

Altså: Bruk det at sosialkomiteen er i arbeid, til å komme ut med all den kunnskapen vi har tilegnet oss og all politikken som er blitt formulert gjennom jobbinga med forarbeidene til Velferdsmeldinga og sjølve meldinga.

Komiteens adresse er: Sosialkomiteen, Stortinget, 0026 Oslo.

Maren Rismyhr

Trenger vi et rettferdighetsombud?

Fysioterapeuter demonstrerer mot innføring av egenandeler foran Stortinget. Foto: Ola Sæther

Trenger vi et trygdeombud? Dette var tema på et godt be-

søkt åpent møte som Grünerløkka AKP arrangerte i

april 1994. Dette møtet har nå resultert i ei arbeidsgruppe som nettopp arbeider for at det blir oppretta et nytt statlig rettferdighetsombud.

I samarbeid med Norges Fibromyalgiforbund, Gjeldsofferaksjonen og JURK, Juridisk rådgiving for kvinner, driver ei aksjonsgruppe arbeidet for rettferdighetsombudet. Magnhild Folkvord er en av drivkreftene bak arbeidet.

Hvorfor?

Responser vi har fått — både på åpne møter og når vi har arrangert «NM i kasteball» utafor Stortinget tyder på at svært mange opplever at de blir «kasteballer» mellom ulike offentlige kontorer. Mange sliter for å finne ut hva slags rettig-

heter de egentlig har. Informasjonen er ofte dårlig, regelverket så kronlgete at saksbehandlere også har trøbbel med å finne ut av det, og det tar lang tid å få behandla saken sin både på sosial-, trygde- og arbeidskontor.

Målsettinga med et rettferdighetsombud er både å gi folk bedre mulighet til å finne fram til hvor de kan få hjelp og synliggjøre at det er mange hull i det som skulle være et sikkerhetsnett. Vi får også høre mange eksempler på at folk i og for seg har blitt «riktig» behandlet etter gjeldende regler, men likevel har kommet urimelig dårlig ut.

Folk blir i dag kasteballer mellom ulike institusjoner og regelverk. Det trengs raskere klageadgang. Helse- og sosial-

ombudet i Oslo kommune er en modell for aksjonsgruppa, forteller Folkvord.

Avvist av sosialkomiteen

Aksjonsgruppa ba om et møte med sosialkomiteen i Stortinget, men ble avvist med den begrunnelsen at gruppa ikke var landsomfattende.

NM i kasteball

For på illustrere mange menneskers problemer har aksjonsgruppa ved flere høve arrangert NM i kasteball. De fleste gangene foran Stortinget, for eksempel når helsemeldinga blei lagt fram i juni i fjor. Julecup ble arrangert samme dag som Stortinget hadde juleavslutning, men bare RV ville møte opp og motta gruppas julehilsen i den forbindelsen.

Flere støttespillere

Aleneforeldreforeningen og Støttesenteret mot incest, har bedt om å bli holdt orientert om arbeidet for rettferdighetsombudet. Det jobbes nå mot flere og sterkere støttespillere, blant annet prøver gruppa å engasjere fagbevegelsen.

— Trøbbelet er at folk skjønner behovet for et slikt ombud for seint, sier Magnhild Folkvord. De er ikke interessert når de ikke trenger ombudet, og når de først innser at de trenger det, så orker de ikke, mener hun.

Nærmere opplysninger om arbeidet kan fås gjennom Arbeidsgruppa for rettferdighetsombud, c/o Gjeldsofferaksjonen, Osterhaus gt 29, 0183 Oslo.

RVs første valgte heldstilsatte partisekretær, Finn Olav Rolijordet, er fra Gjøvik på Toten. Han er barn av offiserer i frelsesarmeen, er 39 år gammel, har aldri vært gift og er barnløs. I 14 år har han jobba på møbelfabrikk som ufaglært maskinsnekker, og nylig to år som veileder på et arbeidstreningsprosjekt for rotløs ungdom.

Allerede i 6. klasse på folkeskolen kom han i krangel med sossegutta om Vietnamkrigen, og blei stempla som kommunist. Som 14-åring meldte han seg inn i FNL-gruppene og tre år seinere, i 1973, i Rød Ungdom. Han var medlem i AKP mellom 1976 og 1991. Han har gjort alt av pålagte partioppdrag, fra antiimperialistisk arbeid til å drive Oktober-bokhandel.

I bedriften Sivesind, som gikk konkurs i 1993, ble han ansatt i 1979, ble verneombud i 1985, hovedtillitsvalgt i 1987 og de ansattes representant i styret i 1988. Da bedriften blei rekonstruert i 1993, var det 11 arbeidere som ikke fikk jobben tilbake, deriblant Rolijordet. Men den private rettssaka som han reiste med utgangspunkt i ansiennitetsprinsippet, tapte han i 1995, blant annet etter manglende støtte fra sitt eget forbund.

— Hvorfor blei du spurt om å være partisekretær, og hvilke spesielle kvalifikasjoner mener du at du har?

— Det var mange som ble spurt. At det blei meg, hadde sjølsagt noe med fløykampen å gjøre, og at jeg hadde mulighet og lyst. Med min lange fartstid i bevegelsen, allsidige bakgrunn blant annet som faglig aktiv, mener jeg at jeg er i stand til å fylle jobben.

— Hvordan kjenner du til RVs organisatoriske og politiske styrke over hele landet?

— Det føler jeg nå er altfor dårlig etter et halvt år i jobben. Det at jeg har tilbrakt store deler av livet mitt på Toten, gjør det ikke naturlig å kjenne mye til forholda i Nordland, for eksempel. Noe kunnskap har jeg fått som DS-leder i AKP, men jeg ser helt klart at jeg må ut å reise på besøk. Jeg burde ha vært hos alle RV-lag, det er min private målsetting innen landsmøtet i -97. For meg er dette et nøkkelspørsmål. Du kan ikke kjenne til organisasjonen uten å besøke lokalleda.

— Hva er det beste med RV i dag, og hva er det dårligste?

— RV har en rekke kvaliteter. Det beste er sentrale deler av programmet, (bortsett fra det jeg er uenig i). Det er enkelt personer som profilerer RV lokalt, noe som er umulig uten medlemmer rundt vedkommende, sjøl om det bare er 2-3 stykker. Det er i det hele mange kreative RV-medlemmer rundt omkring. Jeg er veldig imponert over hva de har fått til i Bergen, her har resten av landet mye å lære. Så er jeg imponert over jobbinga i stortingsgruppa. Der er det ikke noe slaraffenliv. Gruppa er flink til å knytte folk rundt seg, de har det jeg vil kalle en høy servicegrad. Det er det mange utafør RV som har merka seg. For øvrig blir det undervurdert av mange i RV at det gjennom arbeidet i stortingsgruppa blir utvikla viktig arbeiderpolitikk, særlig knytta til statsbudsjettet.

I RV er det et klima for godt

samarbeid både i arbeidsutvalget, dagligledelsen og landsstyret. Derimot har vi ikke vært flinke nok til å utnytte ressursene i landsstyret, og det skal vi se på i året som kommer.

Det som er for dårlig er organisasjonsapparatet og tradisjonelt organisasjonsarbeid. Vi er ikke flinke nok på å utvikle studier. Klarer vi å gjenreise studieaktiviteten og bedre det organisatoriske arbeidet, utvikle en enhetlig faglig taktikk og strategi, så vil vi ved valg kunne oppnå 4-5 prosents oppslutning på landsbasis.

En viktig ressurs er alle faglige tillitsvalgte som er med i RV. Vi klarer ikke å knytte disse opp til partiet — i en sånn sammenheng var valget i Oslo tragisk. Det dårligste er diskusjonen om sosialdemokratiet.

— Medlemsavisa Opprør, den er du svært misfornøyd med?

— Ja, jeg synes Opprør er for dårlig. Fordi innholdet spriker. Opprør er ikke knytta til vårt politiske og organisatoriske arbeid. Opprør skal være ei avis der medlemmer både kjenner seg igjen og der medlemmene finner ting de har bruk for i sitt arbeid, og en pådriver i den ideologiske debatten. Opprør svikter på alle områdene.

Opprør skal være en kollektiv organisator. Det er den ikke i dag.

— Hva er de konkrete problemene og utfordringene sett fra det du kaller organisasjonskontoret? Hvilke målsettinger har du?

— Ressurspersonene i RV med 2-3 personer rundt seg (også kalt lokallag), er slitne. Det er ikke nok for oss sentralt å reise rundt. Oppgaven består i å få til en generell profilering som fører til rekruttering som kan utvide den lokale kjerna. Her finnes det

mange metoder, og hvert lag må få hjelp til å finne ut hva som er riktig på hver plass. Vil for eksempel noen gå på grunnsirkele, så må RV ha en grunnsirkele å tilby. Vil noen jobbe mot Reform 97 må vi få ut kunnskap om den.

Vi må sette oss et mål på det antall studiesirkler vi ønsker, og antall aktive lag.

— Liker du å kalle deg en kommunist?

— Jeg har ikke noe imot den betegnelsen.

— Er du enig i landsmøtevedtaka om LO-toppene, om sosialdemokratiets rolle og toppene i de store organisasjonene?

— Jeg er uenig i flere av vedtaka. Jeg mener at LO-ledelsen ikke er en del av borgerskapet — det er helt sprøtt å si det sjøl om de i mange saker løper borgerskapets ærend. Utfordringa er at diskusjonen må drives videre. Det finnes ingen felles forståelse i RV for viktigheten av å drive videre de uenighetene som var på landsmøtet. Det er gjennom å avklare forholdet til sosialdemokratiet vi åpner RVs muligheter.

— Betyr det at du mener at RV politisk må nærme seg sosialde-

Bygg RV som ett parti

partisekretær
Finn Olav Rolijordet
er optimistisk
foran
stortingsvalget

Foto: Håvard Houen

- Han har som personlig målsetting å besøke alle RV-lag innen neste landsmøte. Du kan ikke kjenne til organisasjonen uten å besøke lokalleda, mener partisekretæren vår.
- Prosjekt -97 kan kanskje gi RV tre-fire nye stortingsrepresentanter — hvis vi jobber bra og får full uttelling — håper han på.
- I Oslo mener han det nå er viktig for RV å knytte kontakt med fagbevegelsen, og at RV ikke må slå handa av sentrale folk i fagbevegelsen i Oslo. Uten et avklart forhold til «faglig-høyre», at handa kommer på plass igjen, skjønner han ikke hvordan det skal kunne utvikles en politikk som tjener arbeiderklassen i Oslo.

mokratiet?

— En sosialdemokratisk politikk er umulig i dagens kapitalisme. Vår oppgave må være å få de sosialdemokratiske velgerne til å skjønne det. Hvordan gjør vi det? Ved å si at de er stemmekveg for råtne borgere eller trekke dem med på kampen mot kapitalens herjinger?

— Forbundsledelsen i ditt eget forbund støtta oppsigelsen av deg, sjøl om det både var brudd på ansiennitetsprinsippet og du var tillitsvalgt på bedriften. Tror du Hågensen ville ha støtta deg?

— Sjøl om forbundslederen min er reaksjonær og har dolka meg i ryggen ved minst to tilfeller, så nekter jeg å definere han inn i borgerskapet. Det fantes mange faglige tillitsvalgte på tilsvarende nivå som ville ha støtta meg, og LOs juridiske kontor uttalte etterpå at forbundet burde ha reist sak for meg. Det er mulig Yngve

ville ha stilt opp — men det er egentlig helt uvesentlig.

Kom «faglig-høyre» i møte

— Hvordan mener du faglige revolusjonære, altså mennesker som

har skjont at arbeidernes problemer skyldes sjølve det kapitalistiske systemet, skal arbeide i fagforeningene?

— De må være gode brødpolitikere for sine arbeidskameratene, uten samtidig å være redd for å kjøre ut vår politikk åpent og ærlig. Som til eksempel fra aksjonen om å ta 6-timersdagen på 80-tallet. En slik aksjon visste jeg ville være en rød klut i den mannsdominerte bedriften min, og jeg var derfor spent for utdelinga av disse løpesedlene. Men aksjonen ble akseptert, og det ble mange interessante diskusjoner ut av framstøtet. Etterpå spredde jeg alt det som ble gitt ut på jobben av AKP, seinere RV.

Fri innvandring, skjerper motsetninger?

— Altfor mange arbeidere både i Oslo og flere byer stemte ved kommune-

valget på Fremskrittspartiet, og det er grunn til å tro, særlig på grunn av innvandringspolitikken. Hva er din kommentar til denne utviklinga?

— Først: Vi må få «Ronny og far hans» til å skjønne at det ikke er arbeidsløse Ali som stikker av med penga her i landet — og vi må få både Ronny og Ali i jobb.

Når det gjelder innvandringspolitikk generelt, vil jeg understreke at jeg er enig i at regjeringas flyktningepolitikk skaper rasisme. Men noen av de standpunktene i innvandringsdebatten som venstresida og RV har tatt de siste åra, de spør det om vi ikke bør få en annen holdning til. RV har vel skapt det inntrykket at vi ikke har villet akseptere at det ikke finnes grunn til å kritisere sider ved innvandringa eller noen sider ved innvandrernes oppførsel.

Innvandringsstoppen må oppheves. Vi har både bruk for og plass til flere mennesker i landet vårt. Men hvis det med en åpen innvandringspolitikk menes at enhver verdensbor-

ger skal kunne komme til Norge og få fulle sosiale rettigheter, så er jeg uenig i en sånn politikk. Innvandrerne må sikres opplegg så de kommer i arbeid og blir tilfredsstillende sosialt etablert. En fri innvandring som skjerper klassemotsetninger blant arbeiderne, mener jeg ikke tjener arbeiderklassen.

— Hva synes du om RV-lønna, og at det er likelønn på RV-konto?

— Den er brukbar, den følger gjennomsnittlig industriarbeiderlønn, men i enkelte tilfeller kan det være noe lite i forhold til å få ressurspersoner til å ta en jobb i RV. — Likelønnsprinsippet foreslår jeg videreført for 1996. Folk her jobber mer enn ett årsverk, alle har ansvarlige jobber.

— Liker du at RV i dag er en allianse der medlemmer også kan være med i andre partier?

— Min favoritt er «Bygg RV som ett parti». Men jeg har et pragmatisk syn på dette, jeg aksepterer realiteten. Jeg var mot Notodden-forslaget på landsmøtet fordi det ville bety å kaste ut AKP. Urealistisk da, men kanskje nødvendig i en annen situasjon? Landsstyret har vedtatt å drive videre en diskusjon om å se på nye alliansepartnere for den revolusjonære venstresida, for eksempel: Kan NKP komme inn på samme måte som AKP? Det er den politiske utviklinga som vil avgjøre hvordan dette forholdet utvikler seg. Et bedre organisatorisk arbeid i RV med en strammere partiorganisasjon, vil nok også bidra til en avklaring.

— Hva er ditt syn på situasjonen i Oslo RV?

— I RVs program står det at RV skal være samlende. Det forplikter. Uenighetene kan løses ved å forholde seg til det politiske bildet i Oslo, der et flertall av Høyre og Fremskrittspartiet i bystyret trekker Ap til høyre. Dette stiller RV overfor situasjonen å samarbeide med den arbeiderklassen som blir ramma av dette flertallets fantestrekker. Mer enn noen gang må RV knytte kontakt med fagbevegelsen, og vi må ikke slå handa av sentrale folk i fagbevegelsen i Oslo. Uten at forholdet til «faglig-høyre» blir avklart, at handa kommer på plass igjen, skjønner jeg ikke hvordan vi skal kunne utvikle en politikk og praksis som tjener arbeiderklassen i Oslo.

— For arbeiderklassen i Norge er det bedre med en Grø-regjering enn med ei Høyre-regjering, men begge alternativene er dårlige.

— Hvem er din stortingskandidat for Oslo?

— Det må være en kvinne og hun må ha røtter i de bevegelsene som kommer til å oppstå i kampene mot bystyreflertallet. En kvinne fordi vi har opplagte og populære kandidater i andre fylker som er menn, og vi kan ikke stille med tre mulige stortingskandidater som er menn. Men ellers mener jeg at å kaste fram navn er å begynne i feil ende. Når vi ser hvor det er viktige kamper og mest bevegelse, ja så kommer også førstestekandidaten. Men jeg innser at det i dag er sånn at folk i Oslo er opptatt av å finne en samlende kandidat.

— Og så må vi være offensive. Jeg vil inn med tre eller fire stortingsrepresentanter, kanskje fem, avslutter en optimistisk partisekretær.

Intervju: Ove Bengt Berg

Kommentar til en kommentar

Jeg har latt meg intervjue i Opprør, og får refs både fra den forhenværende og den nåværende lederen i RV.

Jeg ønsker at vi kunne få til en diskusjon om det som er problemene både i RV og i AKP, ikke legge opp til en konkurranse om hvem som er best. Viss vi fortsetter å lukke øya for problemene, og ikke diskuterer med hverandre, men tillegger hverandre motiver og synspunkter, kommer en ikke langt. Derfor vil jeg ikke fortelle verken Aksel eller Jørn hva de mener. Jeg vil gå punktvis gjennom Aksels kommentarer i Opprør nummer 10/95.

1. Er RV «tatt over»?

Aksel mener jeg skulle svare annerledes på et spørsmål om RV er «tatt over». Poenget mitt er enkelt. Viss vi som er medlemmer i AKP ønsker å få innflytelse over den politikken RV fører, må vi være villige til å jobbe innafor RV. Det betyr også å ta på oss verv. Viss vi ikke tar på oss oppgaver, er det andre som står klar til å gjøre de. Det er ikke bestandig at vi som er AKPerer er enige med disse personene. Framfor å stå utafør å kritisere, må vi kaste oss inn i de diskusjonene som går i RV. Det er ingen hemmelighet at det er store politiske motsetninger innafor RV, for eksempel i synet på sosialdemokratiet. Jeg ønsker ikke at RV skal bli et parti som har en uklart analyse av sosialdemokratiets karakter. Skjer det, må en

kumle si at RV er tatt over av noen som jeg ikke vil betrakte som revolusjonære. Jeg understreker også i intervjuet at skal vi som er medlemmer av AKP fortsette å ha innflytelse i RV, må det være gjennom at vi faktisk jobber der, ikke som AKPerer. Når Aksel unnlater å kommentere det, er det kanskje fordi han er enig?

2. RVs uavhengighet av AKP.

Jeg er fullstendig klar over hvordan prosessen fram til et uavhengig RV har foregått. Aksel er klar over at jeg har vært på de fleste landsmøtene både i RV og AKP i ei årrekke. At motsigelsen går på kryss og tvers har Aksel fullstendig rett i. Men nettopp derfor er det så viktig å diskutere dem. Vi kan aldri bli enige ved å ikke ta opp motsigelsene.

3. RVs organisasjon

Her sammenlikner Aksel RVs organisasjon med AKPs og andre partiers. Denne sammenlikninga holder ikke. For der første, jeg har ikke verken sagt eller har behov for å framheve AKPs organisasjon som strålende. Men i AKP veit vi hva vi har. Vi trenger ikke å framstå som store når vi i virkeligheten er små. For det andre, jeg nekter å sammenlikne AKP eller RV med ordinære ikkerevolusjonære partier. Skal målet på om et revolusjonært parti et godt eller dårlig organisert være nivået i de andre partiene, kommer vi virkelig ut på glattisen. Men det inntrykket jeg har av RV er at hodet blir større og større, det er mange som er ansatt i Oslo, men jeg er svært usikker på hvordan aktiviteten rundt i landet er.

4. Om å være avhengig av statsstøtte.

Jeg synes det er skremmende at Aksel ikke ser det problematiske i at RV er så ensidig bygd på statsstøtte som det er. En planlagt konferanse om den reforhandla EØS-avtalen og Schengen blei ikke avholdt som planlagt på grunn av økonomiske problemer. Vi hadde ikke muligheter til å ha med noen som ikke bodde i Oslo, og konferansen blei bare for oslofolk. At andre konferanser blei avholdt, er bra, jeg veit ikke hvem som prioriterer hva som skal gjennomføres. Aksel trekker inn kjøpet av huset i Osterhaus gata. Han veit utmerket godt at jeg er for å bruke statsstøtta på en slik måte. Men RV kan ikke fortsette å være et statsfinansiert parti.

5. Partibyggere i RV som er kritiske til AKP.

I Nord-Trøndelag hadde vi før siste landsmøte besøk fra RV sentralt. Dette møtet skulle vi som bor i fylket ikke kalle inn til, vi skulle bare skaffe lokale. Personen som kom sa klart ifra at hu ikke ønska innblanding fra oss som er med i AKP. At møtet blei en fiasko, med fire fram møtte, var så sin sak. At representanten fra RV mente at kampen mot EU nok var viktig, men ikke den viktigste, var mer skremmende. Aksel kan si at dette var en person. Jeg trur ikke det er så enkelt. Det er folk innafor RV som ønsker å utvikle partiet i en retning som ikke er den samme som jeg vil utvikle RV i. At disse bruker tid og krefter på å bygge RV, har de sin fulle rett til. Det betyr av vi som er med i AKP må ta de politiske kampene som er nødvendig for at vå-

re linjer skal vinne fram. Men å late som om motsigelsene ikke er der, vil være en tabbe av dimensjoner. For meg blir konklusjonen på dette at AKPerer må kaste seg sterkere inn i bygginga av RV.

6. RV og EU-kampen.

Aksel bagatelliserer motsigelsen som var i RVs ledelse i synet på hvor viktig kampen mot EU var og spørsmålet om nasjonal sjølråderett. Når møter må brukes til å diskutere om hvorvidt RV kan bruke det norske flagget i EU-kampen, er det klart at det blir mindre tid til å diskutere strategi og taktikk. Slike motsigelser hadde vi ikke AKP. Jeg kan ramse opp mange som er medlemmer i RV, men ikke i AKP som gjorde en utmerka jobb i EU kampen. Men Aksel veit like godt som meg at det var AKPerer som sørga for at vi fikk organisert et nettverk og andre nødvendige ting i EU kampen, ikke ledelsen i RV. Jeg håper at motsigelsene i RV når det gjelder viktigheten av fortsatt å ha kampen mot EU som en svært viktig oppgave blir løst slik at også den daglige ledelsen i RV vil bruke mer tid på det.

7. Utviklingsmuligheter for RV og AKP.

Jeg er fullstendig klar over at det er mange muligheter for både RV og AKP. Jeg kom ikke med en lengre politisk analyse i intervjuet, jeg nevnte noen jeg så på som mulige utviklingsmuligheter. Hvordan framtida blir for både RV og AKP er noe vi må diskutere. For i den diskusjonen må vi også trekke hvordan den politiske utviklinga i Norge er for øvrig.

Dette kan bli en spennende diskusjon, men da må vi følge Maos råd om ikke å bebreide taleren, men høre på hva han har å si. I denne diskusjonen må vi trekke inn folk utafør både RV og AKP, og spesielt høre på hva ungdommen mener.

8. AKPs innsats i RV.

Innsatsen AKPerer gjør i RV er varierende. Jeg mener at vi skal være mer aktive innafor RV. Aksel kan da umulig være uenig i det. Når jeg mener innsats, mener jeg og at vi må ta på oss verv og oppgaver for RV. Vi som er med i AKP, må gå foran for å få RV mer synlig enn det er i dag.

9. RV raser mot høyre og et enhetlig AKP?

Disse motsigelsene går på kryss og tvers både i RV og i AKP. Den eneste måten jeg kjenner til når det gjelder å løse motsigelser, er å diskutere dem. Men viss de innafor RV som mener at RV må forandre synet sitt på sosialdemokratiet får viljen sin, vil jeg påstå at RV vil bli et sosialdemokratisk parti. At det finnes slike syn innafor RV er ingen hemmelighet, det veit alle som leser

Opprør. Når jeg er imot ei slik utvikling, finner jeg det helt naturlig å oppfordre de som er enige med meg om å kaste seg inn i jobbinga og diskusjonene i RV.

10. Konklusjon

Aksel oppfordrer til en åpen og kameratslig stil i diskusjonen. Det støtter jeg fullt ut. Men diskusjonen må føres, det nytter ikke å late som om uenighetene ikke finnes.

11. Egen konklusjon.

Jeg håper at diskusjonene i framtida vil dreie seg om hvor vi vil hen politisk og på hvilke måter diskusjonen kan føres. Vi i AKP legger opp til å diskutere strategi framover. I disse diskusjonene håper vi å få med så mange som mulig fra RV, RU og andre revolusjonære mennesker i Norge.

Solveig Aamdal

Boksendinga Postoppkravet ...

De fleste folkevalgte RVerne fikk i desember Aksel Nærstads nye bok i postoppkrav. -Og det viser seg nå at ikke alle ble like glade for det...

Argumentene varierer mellom at de har den fra før, at den burde være gratis, at det burde være frivillig om en skal kjøpe den og at det er uhørt å sende sånt i postoppkrav. Alle reaksjoner er registrert og jeg har behov for å forklare hvorfor dagligledelsen valgte den fremgangsmåten som er brukt.

1. RV har lagt mange penger i at Aksel Nærstad skulle skrive ei bok om RVeres erfaringer med parlamentarisk arbeid. Boka ble ferdig høsten -95, men svært få RVerer har kjøpt den. Vi tenkte derfor at den beste måten å sikre oss at folk faktisk fikk den var å sende den til folk personlig. At folk ville kjøpe boka tok vi som en

selvfølge, all den tid boka er viktig for de folkevalgte og RV samtidig er et fattig parti som ikke kan dele ut slike ting gratis.

2. At boka ble sendt i postoppkrav henger sammen med likviditetskrisa i partiet høsten -95. Hadde situasjonen vært normal kunne vi sendt boka til alle folkevalgte med en giro vedlagt, men å sende den i postoppkrav var en metode som ville gi oss sårt etterlengta kroner fort. Det lå ingen insinuasjon av at RVerer ikke betaler for seg i dette, bare et behov for å få pengene fortere enn det som er normalt ...

3. I februar skal RV avholde en konferanse for RVs folkevalgte representanter. Boka til Aksel Nærstad er glimrende forberedelsesmateriale til denne konferansen!

I denne politiske situasjonen

mente vi det var riktig å sende boka i postoppkrav. Situasjonen nå er at:

- Folkevalgte RVerer har alle fått boka - noe vi mener er bra - RV får fortløpende inn penger og bedrer dermed likviditetssituasjonen i partiet. At enkelte er indignert fordi det kan være ubehagelig å bli påtvunget en bok - det kan vi leve med. Så håper vi de folkevalgte kan leve med dette postoppkravet! Mange har skrevet julekort og takket for boka («den fine julegaven»), så her spriker det i alle retninger.

Håper dette forklarer og rettferdiggjør postoppkravet...

Med ønske om gode lesestunder, vennlig hilsen

Charlotte R. Kristiansen, nestleder

Støtt Atle Hiller

Landsstyret i Raud Valallianse støt fullt ut Atle Hiller i kampen for at han skal bli tatt inn att i jobb ved Fundia Norsk Jernverk A/S i Mo i Rana.

Denne saka dreier seg om rein politisk siling av ein tidlegare klubleiar i jernverksklubben, og er eit grovt brot på ansiennitetsprinsippet.

Landsstyret i RV oppmodar til rask fagleg, politisk og økonomisk støtte i denne saka, ikkje minst frå RV-medlemar og -lag.

Ikkje mobb Hågensen?

Rolijordet sitt forsvar av LO har etter vår meining ein lei tendens til å bli eit forsvar av sosialdemokratiet.

Kva er sosialdemokratiet — DnA-leiinga — sine politiske mål?

- EU-tilpassing/innskrenking av det politiske demokratiet.
- Nedbygging av offentlig sektor/nedbygging av velferdsstaten/privatisering.
- Innskrenking av faglege rettår/fleksibilisering/sentralisering av makta i fagrørsla.
- Internasjonalisering/styrke norsk imperialisme og sterkare integrering i den nye offensive europeiske.
- Ideologisk offensiv for marknadliberalismen.

Kan revolusjonære/opposisjonelle slåss mot alt dette utan å slåss mot LO- og DnA-leiinga?

Vi lurar på om Rolijordet har eit noko for naivt syn på borgarskapet og deira taktikk ovafor/innafor arbeidarrørsla. Difor ein del spørsmål til han:

- Er sosialdemokratiet borgarskapet sin politikk i arbeidarrørsla eller ein arbeidarpolitikk?
- Er/var NHO-/LO-leiinga sin kampanje mot Winge-jentene ein kampanje for å styrke eller svekke arbeiderklassen?
- Viss målet er å styrke kapitalismen — er Hågensen/DnA-leiinga ein alliert? Viss ikkje — trengst det kamp mot dem for å førebu ein revolusjon? I tilfelle ja — når og korleis skal denne kampen førest?

Jens Ingvold Olsen,

styremedlem og Sam.org. representant for Tromsø

Bygningsarbeiderforbund

Jon-Arne Jørstad,

tillitsvald og Sam.org. representant for Tromsø Kommunale

Tjenestemannsforening og leiar i Tromsø Nei til EU

Alvin Vaseli, Hammerfest, kommer nok...

Folkevalgtkonferansen 16.-18. februar på Stortinget

Utdrag av programmet:

Fredag:

Eriling Folkvord: RVeres rolle og hva er revolusjonært parlamentarisk arbeid?

Gruppediskusjon.

Lørdag:

Pål Atle Skjervengen: For kutt i offentlig sektor og privatisering. Torstein Dahle: For en sterk offentlig sektor, mor privatisering. Gruppediskusjon om synliggjør privatiseringa og organisere oss i lag med folk.

F. O. Rolijordet og Ch. Kristiansen: Hvordan bygge RV til et større og sterkere parti?

Jorunn Folkvord: Hvordan knytte den radikale ungdommen til RV og bli et parti som er interessant for de unge?

Arrangeres av RV sammen med Studieforbundet Ny Verden.

NKP og RV

Jeg har hatt gleden av både å treffe og lese Åge Fjeld fra NKP og betrakter han som en representant for den fløyen i NKP som RV bør utvikle en dialog med. Erfaringene jeg har gjort selv med debatt i Friheten er at hvis du forsøker å rokke ved stalinismens myter, får du et kobbel av troende NKPer over deg som skjeller deg ut etter alle kunstens regler.

Jeg bruker bevisst ordet "troende" for disse folkene er svært like fundamentalistiske kristne som har et sett av dogmer, ritualer og myter som de urokkelig tror på — okke som. Om historikere i hopetall kan bevise at det bare er tull, spiller det ingen rolle, de er like troende.

I en vennligsinnet kommentar til mine synspunkter, kommer også Åge Fjeld trekkende med to argumenter som overhodet ikke har noe med seriøs historieforskning på gjøre, dvs to

myter. Fjeld skriver: "Hovedskillet mellom disse ismeskaperne, (stalinisme/trotskisme) var hvorvidt det var mulig med "sosialisme i ett land" eller om vi måtte avvente en sosialismebygging inntil den var moden nok over hele kloden». (Opprør nr 10/95).

Bolsjevikene betraktet Oktoberrevolusjonen som opptakten til en verdensrevolusjon og hadde først og fremst oppmerksomheten rettet mot Tyskland hvis revolusjonære ble finansiert massivt fra Moskva. Krigen i Polen var også underlagt ønsket om å slå en bro mellom Moskva og det røde Berlin som gikk over Warszawa. Eller som det heter i manifestet fra Kominterns kongress i 1920: "Et sovjetisk Tyskland forent med Sovjetrusland ville ha representert en kraft som fra starten av hadde overgått alle de kapitalistiske statene til sammen!"

Lenin og Trotskys tankegang gikk ikke ut på å "avvente" noe som helst, men de hevdet at u-landet Sovjet sannsynligvis måtte gå til grunne hvis det ikke lyktes å skape et samarbeid eller en allianse med et høyutviklet industriland. Herrene var manisk fiksert på Tyskland. Der hadde det også sannsynligvis blitt en revolusjon om ikke det sosialdemokratiske apparatet hadde påtatt seg jobben som arbeiderbøddler og historien ville ha tatt en helt annen retning.

Borgerkrigen i Sovjet medførte at de mer bevisste deler av arbeiderklassen — som befant seg i skuddlinjene — faktisk og bokstavelig ble drept. All industriell virksomhet i perioden 1917-21 ble underlagt krigføringens behov; virksomheten ble sentralisert og de tidligere sjefene og ekspertene ble tilkalt for å drive fabrikkene på enmannsansvar. Under disse

helvetes forhold, med allmenn sult, tyfus, kolera og pest, ble demokratiseringsprosessen drevet på defensiven. Det som var igjen av industriarbeiderklasse mistet makten over produksjonen på fabrikkene. Ifølge Maurice Brinton, som har skrevet en bok om sovjetenes historie, hadde disse opphørt å ha noen reell funksjon i løpet av 1919. Det er verdt å merke seg at Kronstadtopprørene i februar-mars 1921 kjørte fram parolen "All makt til sovjetene, ikke til de politiske partiene!" som en hovedparole.

Det er derfor helt feilaktig å tilskrive Stalin ansvaret for sovjetenes oppløsning som Fjeld gjør. Det skjedde under Lenin som sikkert skulle ha realisert sin ide om at kokkene kan styre staten, hadde ikke de objektive forholdene vært så ekstremt jævlige. Selv om vi skulle være enige om at Lenin

var en stor revolusjonær, skulle nå tiden være moden til å se på en del åpenbare feil som han også gjorde — for at vi kan lære av dem og bruke dem i vår praksis. Jeg er helt enig med Fjeld når han skriver at "Sovjets historie lenge var preget av enorme framskritt". Men siden Sovjet ikke eksisterer lenger, trenger vi en gjennomgang av hva som var disse framskrittene og hva som førte til gjennomgangen. Skulle vi støtte oss til gamle myter i et slikt arbeid, var det fullstendig bortkastet.

RV har jo programfestet at de vil ta et oppgjør med stalinismen, mens det problematiske for NKPs Friheten er at avisa dessverre er politisk dominert av fundamentalistiske stalinister, de troende. Et humoristisk innslag i dette er RVeren Jan Steinholt som i hvert nummer jobber på spreng for at NKP skal alliere

seg med AKP for å slå tilbake den "trotskistenes ødeleggende virksomhet." (Friheten 19/12-95).
Altså: Moskvaprosessene pågår i hvert eneste nummer av Friheten på det ideologiske plan i 1995.

Og RVeren Steinholt har sett det som en livsoppgave å korrigerer RVs antistalinistiske programatiske orientering. Hvordan skal vi politikk-utvikle dette, Åge Fjeld?

Jan Hårstad.

(Mellomtitlene i artikkelen om RVs program i Opprør nr 10/95 er satt av redaksjonen, ikke meg).

Red. beklager at det ikke ble opplyst.

Red.

Kvinne-Opprør?

I høst kom noen kvinner i RVs landsstyre og kvinneutvalget på den strålende ideen å lage et kvinnenummer av RVs medlemsavis Opprør. Det ble laget et forslag til gjennomføring som ble lagt fram for arbeidsutvalget. Den ansatte redaktøren leverte en skriftlig protest til behandlingen av saken. Arbeidsutvalget vedtok likevel forslaget. Resultatet var at redaktøren ville si opp jobben sin i protest. Arbeidsutvalget valgte da å gå ned i knestående for redaktøren

og gjorde et nytt vedtak som presiserte at han også skulle ha ansvaret for et eventuelt kvinnenummer av Opprør.

Kvinneutvalget kunne når de kom på ideen om å lage et eget kvinnenummer valgt framgangsmåten som er mest taktisk klok når kvinner ønsker å oppnå noe i forhold til menn, nemlig varianten om at "du som er så flink, kunne ikke du tenke deg å la oss stakkars små utdelte kvinner få prøve å lage et eget kvinnum-

mer av Opprør, selv om vi at vi aldri vil få det så bra som du gjør» osv. I stedet laget kvinneutvalget et forslag som ble lagt fram for AU, fordi vi mente at AU var det riktige organet til å gjøre slike vedtak.

Ettertida har lært oss at den første framgangsmåten nok ville ha vært mere taktisk riktig også i RV. Vi har imidlertid oppnådd en ting, den ansattes redaktørens forhold til kvinneutvalget har blitt klargjort. Når han skriver en leder som den i Opprør nr 9/95 må det

være klart for alle kvinner i RV at framstøt for å gjøre noe med kvinnepolitikken, vil av Opprørs redaktør bli oppfattet som et forsøk på å overta eventuelle stillinger, rense ut upålitelige elementer eller om hvordan RV skal være. Og helt riktig denne saken handler nå om hvordan RV skal være, skal RV ha en medlemsavis med en redaktør som til de grader mistenkeliggjør kvinneutvalget sine utspill? Redaktøren forsøker også å trekke den tradisjonelle "fløykampen" i RV inn i

saken, som om kvinneutvalgets medlemmer er lurt av utvalgets leder og dermed et redskap i fløykampen eller at kvinneutvalget er en samlet fløy som er enig i absolutt alt. Dette er en kjent hersketeknikk, nemlig å fullstendig ufarliggjøre kvinneutvalget, dette gjør redaktøren ved å se bort i fra at saken faktisk handler om kvinnepolitikk.

Etter vårt syn handler denne saken nå også om hvordan Opprør skal være, det er bare en ting og det er at dessverre er

ikke jobben som redaktør ledig. Det er derfor nødvendig å legge planene om et kvinnenummer av Opprør på "is". RVs medlemsblad får ikke mere kvinnepolitikk enn hva redaktøren og AU er modne for.

Kvinneutvalget i RV:

Nina Aakernes,

Magnhild Folkvord,

Kristin Johansen, Anka

Ødegaardshaugen,

Wenche Bjørnebekk.

Forsvar RV-organisasjonen!

Sjøl om den konkrete striden om kvinnenummeret ser ut til å være over, er det viktig å diskutere de politiske prinsippene rundt denne striden. En tilsvarende uenighet kan lett komme opp på nytt for andre temaer — og for andre medlemmer med spesialoppgaver i RV.

Å skape klarhet om organisatoriske oppgaver og funksjoner, er en sikker måte å bryte ned en organisasjon på. I det første vedtaket ble redaktøren fratatt arbeidet med å gi ut ett nummer. Ved at en på denne måten lar politiske ønsker — at kvinneutvalget skal få redigere ett nummer — sette til side den vedtatte organisatoriske funksjonsfordelinga, bidrar en til å

svekke alle organisatoriske oppgaver og funksjoner. Det åpnes opp for at spontane og i og for seg gode politiske ønsker, kan bryte med det formelle politiske rammeverket som arbeidsfordelinga i partiorganisasjonen er.

Organisasjonsplaner og vedtekter er de rammene som en har lagt for hvordan det politiske arbeidet skal skje og den politiske kampen skal føres. Særlig når det er politisk strid, er det viktig å holde seg til den organisatoriske arbeids- og funksjonsdelinga. Dette er ekstra viktig i en organisasjon som har fløyer sånn som i RV. Finnes det ingen aksepterte vedtekter i en organisasjon, kan vi vel knapt kalle det for

en organisasjon.

Det var å handle uansvarlig overfor RV som parti og organisasjon, da en lot det politiske ønsket om et kvinnenummer av Opprør føre til at den som er ansatt for å redigere Opprør, skulle settes på sidelinja. Dette er det samme som å gi en prinsippiell aksept for at leder eller partisekretær også skal kunne settes til side, hvis en fant at det var politisk ønskelig. Å ta et slikt standpunkt som jeg har gjort i denne saka, er ikke å være formalistisk i sitt forsvar for vedtekter og organisasjonsplaner, men å drive en viktig politisk kamp for å opprettholde RV som parti.

Dette har vært grunnlaget for min holdning til konflikten

om kvinneutvalgets arbeid med et eget nummer av Opprør. Jeg er verken mot sårnummer om kvinnepolitikk eller andre emner, og sjølsagt heller ikke til at jeg må få betydelig hjelp til å lage et slikt nummer. Slik hjelp er svært kjærkommen. Men hvis jeg ikke kan gjøre jobben med et kvinnenummer, hvordan kan jeg da være i stand til å gjøre jobben med EU/EØS-spørsmål, miljø, faglig-politikk, partibygging osv? Det står ikke noe i instruksjonen for Opprør eller i mine tilsetningsvilkår at det er politiske områder jeg formelt ikke er kvalifisert til å redigere.

Jeg har heller ikke pukka på redaktørrettigheter som inne-

bærer rett til å gå imot å trykke emner eller artikler som partiledelsen ønsker å prioritere. Jeg har sjøl jobba for at redaktørplakaten ikke skal gjelde — jeg synes det er opplagt at partiledelsen i siste instans skal ha rett til å bestemme hva slags stoff som bør trykkes eller ikke. Dette er egentlig i strid med grunnleggende journalistiske regler, men jeg har akseptert å praktisere redigeringa av medlemsavisa til RV ut fra slike regler. Men å redigere og utgi avisa er redaktørens jobb, og da må jeg, og ikke andre, få drive denne jobben.

Ethvert forslag om at andre skal gjøre redaktørjobben vil jeg gå imot, akkurat som jeg vil gå imot at andre enn Magdahl

skal være leder i hans valgperiode. Magdahl vil ikke komme på den ideen å gå av som leder sjøl om det i arbeidsutvalget eller landsstyret diskuteres kvinnepolitikk. Det gjør heller ikke partisekretæren. Men de vil nok lytte til kvinneutvalgets politiske argumenter i kvinnepolitiske spørsmål. Det vil hvertfall jeg som redaktør. Men det er noe helt annet enn å bli fratatt jobben som redaktør.

Å skape organisatorisk usikkerhet som i dette tilfellet, er en alvorlig politisk feil. Politiske spørsmål kan og bør løses uten å skape tvil om den organisatoriske arbeidsfordelinga.

Ove Bengt Berg, redaktør.

Hårstad og praksis

I diskusjoner og debatter er det ofte vanlig å forsøke å stemple folk istedenfor å gå inn på de argumentene de har. Vi som er revolusjonære opplever dette i mange sammenhenger.

I Opprør nr 10/95 i innlegget «RV og Teori» forfaller Hårstad til denne herskeretnikken. I stedenfor å angripe argumentene mine, velger han å bruke plassen på å skjelle meg ut for å være «stalinist» og stå for en «blåkopi av hiva stalinistene i 30-åra sa mot alle de som kritiserte de offentlige kommunistpartiene.» Det er mulig at Hårstad har noe fornuftig å melde, noe jeg kunne lære av. Men når han bruker

plassen på utskjelling blir ingen noe klokere, og dermed feilslått. Derfor er mitt tips til Hårstad, at han begynner å argumentere i stedenfor å skjelle ut folk, selvom han mener det «positivt».

Jeg er derfor ikke på noen måte overbevist om at jeg er en villedet stalinist som ikke har forstått noen ting. Jeg vil holde fast på at Stalin og Trotsky var i en hard partikamp som førte til mange grusomheter, bl. a. på drapet på Trotsky. Hvor slem Stalin var, er det skrevet hauger og lass «objektive» bøker om. Selvom det er skrevet færre bøker om Trotsky har jeg ikke hørt noe fra revolusjonæ-

re som skulle tilsi at Trotsky var så fryktelig mye bedre. Jeg vil også holde fast på at en må studere de konkrete forholdene for å kunne si noe fornuftig om ting som har skjedd. Å kritisere det spanske kommunistpartiet for å angripe POUM under borgerkrigen, uten å ta med at det var borgerkrig og at POUM angrep kommunistpartiet, vil i beste fall gi oss et sviktende grunnlag for å trekke konklusjoner. Hårstad må vurdere de objektive forholdene når han skal vurdere historien. Det vil si å tre ut av bokenes verden og inn i den virkelige.

Videre utfordret jeg Hårstad

på å si noe om hva han mente om de norske maoistenes innsats i kommunestyre og fylkesting de siste 20 årene. Noe Hårstad bør mene noe om, som foreløpig den eneste kandidaten til 1.plassen på Oslo-listen ved stortingsvalget i 1995. Jeg registrerer at Hårstad ikke har tatt utfordringen. Selvom Hårstad ikke har svart, vil jeg gjerne også utfordre ham på å legge fram sitt syn på hvilke saker RV bør prioritere på Stortinget, hvordan vi skal jobbe osv. Dette er et spørsmål det vil være viktig å få svar på før nominasjonsmøtet.

Jo Ryste

Om å plassere skyld

I Opprør nummer 10/95 gir Jørn meg skylda for at det ikke var noen RV-lister til kommunevalget i Nord-Trøndelag i 1995. Han ber meg tenke over hva det betyr. Jeg vil heller tenke over hva det betyr at Jørn har behov for å henge meg ut som den som ikke fikk stilt noen lister.

Som Jørn utmerka godt veit, tilbringer jeg mesteparten av tida mi i Oslo. Den tida jeg er i Nord-Trøndelag jobber jeg, driver med politikk og prøver å ha en smule privatliv. I mange år har jeg vært nestleder i Nei til EU i Nord-Trøndelag og sitti i rådet i Nei til EU. Det har tatt litt tid, tru det eller ei. Når det gjelder RV jobbing i Nord-

Trøndelag sa jeg meg villig til å stå først på lista til fylkestingsvalget. Utover det laga jeg et hefte om Reform 94 som blei brukt i valgkampen. Dette heftet inneholder både ting jeg skreiv sjøl, og stoff som jeg fikk fra andre. Fra juni -95 gikk jeg ut av styret i Nei til EU i Nord-Trøndelag, men jeg sitter fremdeles i rådet. Det betyr at jeg har fått litt bedre tid. Viss Jørn ønsker å vite hvordan jeg bruker den tida, ber jeg han kontakte andre RVer i hjemfylket mitt. Heldigvis er jeg overbevist om at de ser på innsatsen min på en litt annen måte enn han gjør.

Solveig Aamdahl

Nord-Korea — et lukket land

Av Berit Jagmann
tekst og foto

Nord Korea blir av mange, sammen med Cuba, oppfattet som etterlevninger etter øst-blokkens fall. En liten «kommunistisk» utpost som holder stand mot en fiendtlig verden. Nord Korea er et lukket land og det er ikke, som Kina, noe vanlig turistreisemål. De fleste nordmenn som har besøkt landet har vært der etter invitasjon, det være seg politisk eller kunstnerisk som f.eks. Bækkelund.

Nord Korea er et lite land, bare 120.538 kv.km. stort, til sammenlikning er Island 103.000 kv.km, men det har en befolkning på over 20 mill.

Det er ikke mulig å komme med noen dyptpløyende analyse av Nord-Korea etter et opphold på 12 dager. Da vi ikke på noen måte behersker koreansk var våre eneste kontakter og kilder vårt engelsktalende vertskap fra Juche-akademiet og andre offisielle representanter. Følgende artikkel vil derfor mest være en reiseskildring og personlige inntrykk og vurderinger.

Reisen

Turen til Nord Korea kom i stand etter mange års invitasjoner. Det var det Koreanske vitenskapsakademiet som hadde invitert Olaf Svorstøl via Sosiologisk institutt Universitet i Oslo.

Vi hadde mest lyst til å ta

talt slått på og inn kom konduktøren med to kinesiske menn som også skulle sove i vår kupe. Men de hadde ikke tenkt å sove. Halvveis inne i kupen og i gangen blei de stående å skravle høyløyt. Snart kom det flere ut i gangen for å delta i samtalen. Etter en time eller to kom plutselig konduktøren tilbake og sa det var gjort en feil. De to kineserne skulle

Inne i bygningen over grensa. Her sitter personene på sørsida av grensa, som er markert med mikrofonledningene.

på 1. kl. Så var det ut med bagasjen og roen senket seg atter over vognen. Togturen fortsatte og tidlig på formiddagen kom vi til den kinesiske grensebyen Dandong.

Her gjorde vi et lengre opphold. Mange koreanere, med masse bagasje, kom på toget. Lokomotivet og de fleste vogner blei kobla fra og dro sin vei. Etter en lang stund kom det et koreansk lokomotiv som blei kobla til vognene våre. Vi

vennlige, men dypt sjokkert over at jeg røyka. I Nord-Korea er det ingen damer som røyker! Kanskje ikke noe tap for lekstillingen.

I Pyongyang

Det var to ting som var umiddelbart påfallende ved Nord-Korea. Det ene var de digre motorveiene, nesten uten biltrafikk og det andre var den

ne side ville det være svært uheldig som gjest å avstå, så vi hadde i grunnen ikke noe valg. Etter på blei vi kjørt til Juche-akademiet hvor vi blei innlosjert. Det lå ca. 5-10 min. utafør Pyongyang med bil.

Enorme matproblemer?

Da Nord og Sør Korea blei delt etter den 2. verdenskrig blei ikke bare et folk delt i to, men også et land med ulike ressurser i ulike områder. I Sør Korea ligger de store landbruksområdene og i Nord-Korea de store mineralforekomstene. Men det er vanskelig å spise mineraler. Nord-Korea må derfor utnytte all den skrinne jorda de har for å kunne overleve.

Likevel tyder alt på at de nå om kort tid vil få enorme problemer med matforsyningene. Dårlige værforhold og flom har gjort at rishøsten to år på rad har slått feil. Det betyr at de er avhengige av tilførsel av ris fra utlandet for å forhindre sult. Så vidt vi var i stand til å se sommern 95, og vi så folk på i byer og på landsbygda, så det ut til å folk fikk nok mat, men det var ingen overflod. Vi så ingen tykke eller fyldige mennesker.

Dyrkinga av Kim Il-Sung

Juche-senteret hvor vi bodde lå vakker til i et jordbruksområde ved foten av en ås. Senteret var stort og nesten øde. Vi var de eneste gjestene som var der og det var ikke studenter i den perioden vi var på besøk. Men servicen var upåklagelig.

Hver dag etter frokost startet med politiske samtaler kl.9. Første dagen ble vi innvidd i Juche-tanken, den nordkoreanske versjonen av marxismen - sjølsagt skapt av den store sol Kim Il-Sung. I det hele hadde alt som var godt, sin kilde og årsak i Kim Il-Sung personlig. Persondyrkelsen var massiv og virket på oss både fremmed, religiøs og litt skremmende. Men den er sannsynligvis i god overensstemmelse med Koreas konfucianske tradisjon og tidligere asiatiske styreformers.

Han aleine?

Sorgen over Kim Il-Sungs bortgang, sommern 94, virket ekte og dyp. Den blir til en hvis grad forståelig når vi ser på alt det gode han har stått for. Han har personlig befridd Korea fra japanerne. «Han» vant koreakrigen, og «han» bygde landet opp igjen etter at USA hadde bomba det tilbake til steinalderen. I Pyongyang var det knapt stein tilbake på stein ved krigens slutt.

«Han» styrte personlig i detalj at fra plasseringen av industribedrifter til industrielle metoder. Alt som ble bygget opp skjedd etter hans kloke råd og forordninger. Når staten delte ut gratis kjøleskap til folk, ble det en peronlig gave fra Kim Il-Sung. Han var i tillegg en jovial og hyggelig mann som dro rundt i hele landet og snakket med folk.

Han var også det trygge i en verden som ellers så og si bare består av fiender, hvilket ikke er helt usant.

Med en slik oppfatning av virkeligheten blir persondyrkelsen mer forståelig. Problemet med dette er sjølsagt hva alle de hjelpeløse barna skal gjøre når far dør. Da måtte man rett og slett framskaffe en ny far, og det hadde de gjort. Allerede på partikongressen i 1974 ble Kim Jong-Il, Kim Il-Sungs sønn, utpekt som etterfølger. Arvefølgen har således vært klar lenge.

Siste partikongress i 1982

Nord-Korea kan ikke sies å være noe demokratisk land. All reell makt, til tross for et tilsynelatende normalt oppbygget politisk system, ligger hos det Koreanske Arbeiderpartiet. Partiet har bare hatt 6 partikongresser. Den siste var i 1982(!) så det er ikke akkurat store utskiftninger i ledelsen.

Det blei oppgitt at ca. 10% av den voksne befolkninga var medlem av partiet. All informasjon, fra aviser, radio, TV og bøker er styrt av partiet. Det gjør sjølsagt at befolkningens kunnskap er begrenset til hva som er tillatt. Utdanningsnivået var for øvrig ganske høyt. Det er vanskelig å si om det fantes en reell opposisjon i landet. Mest sannsynlig vil en eventuell opposisjon ha sitt utspring i partiet.

Panmunjon - en grensestasjon

Jeg har ikke plass til å ta med alt vi så og snakket om, men vil nevne vårt besøk til Panmunjon, grensa mellom Sør og Nord-Korea, kjent for de fleste som husker Koreakrigen eller som har lest

Et av Nord-Koreas mange vakre byggverk, her som utsiktspunkt.

historie. Når vi kjørt inn i den demilitariserte sonen måtte vi stoppe ved en militærstasjon for identifisering. Alle biler som skulle kjøre innafør sonen måtte fjerne/skjule skiltene. Sonen var ikke mer en et par km. bred. På Nord-Koreansk side var jorda dyrket helt inn til der sonen begynte. Sjefen for militærstasjonen var vår vert og tok oss med inn til grensa. En stor pavilljon lå rett foran de 7 brakkene som lå på demarkasjonslinjen. Grensa var markert som en linje over takene på brakkene og bakken.

På hver sin side stod de nord og sør-koreanske soldatene. De kunne bare rekke ut handa for å hilse på hverandre - hvis de hadde ønsketne som lå på demarkasjonslinjen. Grensa var markert som en linje over takene på brakkene og bakken. På hver sin side stod de nord og sør-koreanske soldatene. De kunne bare rekke ut handa for å hilse på hverandre - hvis de hadde ønsket. Vi var først ute på en terrasse i paviljonen og kikket ned på brakkene. Det utløste en veldig fotoaktivitet fra sørkoreansk side, så vi ble behørlig observert. Etterpå fikk vi gå ned å se på brakkene. Vi blei tatt med inn i den brakken hvor forhandlingene blei holdt. Grenselinjen ble her markert med mikrofonledningene tvers over bordet. En sørkoreansk soldat kikket nysjerrig inn gjennom vinduet for å se hva vi drev på på med inne i brakken.

USA og Sør-Korea bygde Berlin-mur i 1970-åra

Det var et spennende besøk til et historisk sted. Vi fikk på grunn av dårlig vær dessverre ikke se den muren som USA og Sør Korea har bygget opp langs grensa som deler Korea i to. Denne muren blei bygget så seint som i 70-åra.

Nord-Korea har et intenst ønske om å bli gjenforent med Sør Korea. De har en naiv tro på at det koreanske folket etterhvert vil velge av fri vilje det nordkoreanske systemet. Det vil sannsynligvis før eller siden skje store endringer i Nord-Korea. En eventuell åpning ut mot verden vil måtte føre til en nyhets- og informasjonsstrøm som kommer til å få store konsekvenser. Det nordkoreanske systemet har hittil gitt folk trygghet for alle

Nord-Korea dyrker alt som er mulig å dyrke.

den transsibiriske jernbanen til Kina, men på grunn av tidsbegrensede ferier måtte vi droppe dette. Vi tok derfor fly til Beijing og tog videre derfra til Pyongyang, hovedstaden i Nord Korea. En togtur på ca. 1 døgn. Takket være en hyggelig kinesisk student klarte vi heldigvis å komme på det riktige toget. Toget var svært varmt og den bråkete vifta i vår svært trange 4 manns kupe var eneste avkjøling, men heldigvis for oss så vi ut til å få kupeen aleine. Men det var ikke lett å sove. Sengene var smale og harde og puta som en murstein. For å få noe gjennomstrømming av luft måtte døra ut til gangen være åpen.

Kl. 3 om natte blei lyset bru-

fikk pånytt besøk i kupeen vår. Denne gangen av et koreansk ektepar som skulle hjem etter et besøk i Kina. De hadde så mye bagasje med seg at de måtte sitte etter tur. Så dro vi over til Nord Korea. Her var det ny og lenger stopp i grensebyen Sinuiju. Tollerne var nøyte, men for oss gikk det ganske greit. Det var verre for våre koreanske med-passasjerer som fikk bagasjen endevendt og atskillige kartonger med sigaretter beslaglagt. Også Nord-Korea har tydeligvis grenser for hvor mye det er lov å ta med inn. Men etter at tollerne hadde fått broderte duker i gave virket alle parter fornøyd.

Tollerne var hyggelige og

Blomsternedlegging

Vel framme i Pyongyang blei vi møtt av vårt vertskap fra Juche-akademiet. Vi blei geleidet ut i en stor Mercedes limusin, som sammen med sjåføren skulle være til vår disposisjon under besøket.

Vi blei umiddelbart møtt med dyrkingen av Kim Il-Sung som var død et knapt år før vårt besøk. Første stopp var ved det gigantiske monumentet på Mansu Hill. Her var det foruten et kjempemonument som skulle representere den moderne historien i gigantisk statue av Kim Il-Sung. Bronsjestaturen er så stor at et menneske ikke rekker særlig lenger opp enn til ankelen hans.

Her skulle vi legge ned blomster og vise vår respekt for den avdøde statslederen. Trangen til å gjøre dette var ikke særlig stor, men på den an-